

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **SAFINELA SE**, IČO 29127815
sídlem Pujmanové 1753/10a, Nusle, Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Robertem Němcem, LL.M.
sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. 32647/22/5200-11434-713082,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá daňovou uznatelností nákladových úroků vztahujících se ke korunovému dluhopisům držným akcionáři daňového subjektu. Finanční orgány v dané věci došly k závěru, že jde v případě těchto akcionářů a daňového subjektu o vztah jinak spojených osob, které se podílí na jeho vedení nebo kontrole. Z tohoto důvodu podrobily

tento vztah akcionářů (a současně vlastníků dluhopisů) s daňovým subjektem testu nízké kapitalizace.

- Právní předchůdkyně žalobkyně, společnost Berounská servisní a.s. (dříve Tipsport.net a.s.), IČO: 28471008 (dále též „Tipsport.net“) se žalobou podanou podle hlavy druhé, dílu prvního, části první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil dodatečné platební výměry vydané Specializovaným finančním úřadem (dále jen „správce daně“) dne 23. 7. 2021, č. j. 122023/21/4200-11771-108960 a č. j. 122050/21/4200-11771-108960. Těmi byla společnosti Tipsport.net doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2015 a 2016. Společnost Tipsport.net zanikla v důsledku fúze sloučením s přechodem veškerého jmění do žalobkyně, která je její nástupnickou společností. Soud usnesením ze dne 19. 3. 2025, č. j. 43 Af 17/2022-97, rozhodl o procesním nástupnictví žalobkyně. Soud dále v textu rozsudku užívá označení „žalobkyně“ i pro její právní předchůdkyni.

Restrukturalizace

- Před 19. 6. 2012 byla společnost Tipsport.net stoprocentně vlastněna společností TIPSPORT a.s., IČO: 18600824 (dále jen „Tipsport“), jejíž akcie drželo deset fyzických osob (ty společně vlastnily podíl o velikosti 92,2 %; dále jen „akcionáři FO“) a spolek TJ LOKOMOTIVA BEROUN o. s., IČO: 00473561 (s podílem o velikosti 7,8 %; dále jen „akcionář PO“; nyní TJ LOKOMITIVA BEROUN z. s.).
- Společnost Tipsport.net následně prošla restrukturalizací. Ta je podrobně popsána a graficky znázorněna na str. 13-19 zprávy o daňové kontrole, na které soud odkazuje. Průběh restrukturalizace lze shrnout tak, že akcionáři FO převedli své akcie společnosti Tipsport na jimi vlastněnou holdingovou společnost TIPSPORT HOLDING a. s. Společnost Tipsport převedla akcie společnosti Tipsport.net holdingové společnosti Tipsport.net Holding a.s. Obě zmíněné holdingové společnosti emitovaly dluhopisy o nominální hodnotě 1 Kč a úrokové sazbě 12 % p. a. se splatností v roce 2032. Tyto dluhopisy nabyli akcionáři FO a došlo k zápočtu vzájemných pohledávek z titulu převodu dluhopisů a akcií společností. Následně došlo k fúzím sloučením mezi společnostmi TIPSPORT HOLDING a. s. a Tipsport, respí mezi společnostmi Tipsport.net Holding a.s. a Tipsport.net. Takto se Tipsport.net jakožto nástupnická společnost stala emitentem dluhopisů.
- V důsledku transformace došlo ke změně hierarchické struktury společností skupiny TIPSPORT. Společnost Tipsport.net byla původně „dcerou“ společnosti Tipsport, po transformaci se z nich staly sesterské společnosti. Správce daně shrnul důsledky transformace tak, že původní akcionáři společnosti Tipsport nepřišli o majetkovou účast v obou společnostech a fakticky si je prodali sami sobě. Zpeněžili takto hodnotu těchto společností včetně nakumulovaného nerozděleného zisku (který na rozdíl od výplaty ve formě dividendy nemuseli danit). Současně získali právo na výplatu úroků z dluhopisů s mimořádně výhodným daňovým režimem, přičemž tyto dluhopisy uhradili pohledávkami plynoucími z prodeje společnosti Tipsport.

Daňová kontrola

- Správce daně zahájil u žalobkyně dne 21. 9. 2018 daň daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014, 2015 a 2016 (k bližším podrobnostem

jejího průběhu viz str. 6-10 zprávy o daňové kontrole). Výzvou ze dne 13. 12. 2018 správce daně žalobkyni vyzval k vysvětlení důvodů vydání dluhopisů.

7. Žalobkyně předložila několik znaleckých posudků, které zpracovala Vysoká škola ekonomická, Institut oceňování majetku (dále jen „posudek VŠE“), znalecký ústav APELEN Valuation a. s. (dále jen „posudek APELEN“) a Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích, Ústav znalectví a oceňování (dále jen „posudek VŠTE“). V průběhu daňové kontroly správce daně provedl výsledky zpracovatelů těchto posudků, popř. převzal výsledky z daňových kontrol u jiných daňových subjektů, zejm. společnosti Tipsport. Znalecké posudky veskrze podporovaly tvrzení žalobkyně, že restrukturalizace měla z pohledu žalobkyně racionální ekonomický důvod, bez emise dluhopisů by ji nebylo možné realizovat a existuje příčinná souvislost mezi vynaloženými náklady a činností a výnosy žalobkyně. Poukázaly na to, že žalobkyni, která se věnovala kurzovým sázkám v on-line prostředí, hrozilo riziko velké prohry (tzv. „mega prohry“) způsobené např. chybně vypsáním kurzem nebo technickou chybou, popř. hackerským útokem. Tuto prohru by akcionáři mohli sanovat prodejem dluhopisů a vložením inkasovaných prostředků do žalobkyně. Dále se v daném období hovořilo o změně legislativy, která by sázkovým společnostem uložila navýšení vlastního kapitálu. Dluhopisy mohly být v takovém případě kapitalizovány.
8. Dne 5. 6. 2020 správce daně vydal výzvu k prokázání oprávněnosti uplatnění úroků z dluhopisů do daňové uznatelných nákladů. Zpochybnil v ní mimo jiné správnost znaleckých posudků a místy též důvěryhodnost jejich zpracovatelů. Žalobkyně dle ní neprokázala, že se jedná o náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.
9. Ve vztahu k posudku VŠTE správce daně upozornil na použití cizího textu bez uvedení zdroje (plagiátorství), nedostatečnou odbornost a kompletnost zdrojů. Vytkl mu, že neposuzuje jiné možné způsoby provedení restrukturalizace a opomíjí, že holdingové společnosti byly založeny jako ready-made společnosti bez ekonomické činnosti, které sloužily jen k „přelévání“ aktiv a pasiv mezi společnostmi. Opomíjí, že žalobkyně byla v důsledku emise dluhopisů zatížena povinností vyplácet po dobu 20 let měsíčně úroky z dluhopisů. Poukazovala-li VŠTE na teorii alternativních nákladů na vlastní kapitál, správce daně kontroval tím, že tato se používá k posuzování investic, v případě restrukturalizace však k žádné investici nedošlo a posudek se vůbec nezabýval smyslem potřeby financování. Posudek neprovedl odpovídající analýzu legislativních rizik, ač za důvod restrukturalizace uvedl jejich eliminaci. Vycházel pouze ze zdrojů Asociace provozovatelů kursového sázení (dále jen „APKURS“), do které patřily mj. žalobkyně a společnost Tipsport. VŠTE tedy vycházela z podkladů, na kterých se podílela sama žalobkyně a nijak je nestranně neověřila. Dle správce daně posudek neprokázal racionálně ekonomický důvod restrukturalizace a emise dluhopisů a není relevantní. Na tomto hodnocení nic nezměnilo ani doplnění tohoto posudku, neboť to převzalo původní podklady. Správce daně uzavřel, že je nadbytečné zabývat se přiměřeností nákladů restrukturalizace, nebylo-li prokázáno, že měla racionálně ekonomický důvod.
10. Zpracovatel posudku APELEN uvedl, že dopady fúze na žalobkyni detailně neřešil. Fúze byla dle něj nutná, neboť by společnost Tipsport.net Holding a. s. musela čerpat cash flow na výplatu měsíčních úroků prostředky z dceřiné společnosti. K tomu správce daně dodal, že nutnost vyplácet úroky byla právě důsledkem fúze s vydáním dluhopisů. Zpracovatel uvedl, že v důsledku restrukturalizace došlo k oddělení finančních vazeb mezi mateřskou a

dceřinou společností. Správce daně k tomu uvedl, že znalec nehodnotil jiné možné metody dosažení téhož záměru, neboť jinak by si povšiml zákonného ručení podle § 257 a 264 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev (dále jen „zákon o přeměnách“). Dle správce daně zpracovatel jen převzal tvrzení žalobkyně bez kritického zhodnocení. Nezabýval se ani vlivem možného zpětného odkupu dluhopisů spojeného s nutností vyplatit věřitelům jistinu dluhopisů. Pro závěr o snížení rizika hackerského útoku zpracovatel nemá žádné odborné znalosti a neověřil žádné změny v oblasti informační infrastruktury. Nezabýval se ani pravděpodobností „mega prohry“. Pokud jde o možnou změnu legislativy a potřebu navýšení základního kapitálu či jistot, akcionáři nemají dle správce daně žádnou povinnost dluhopisy v případě takové potřeby prodat; stejného efektu by navíc mohlo být dosaženo výplatou dividend a jejich vložením do společnosti. Značnou část dluhopisů také vlastní zaměstnanci a třetí osoby, u kterých není důvod se domnívat, že by k navýšení základního kapitálu přispěli. Navíc důsledkem restrukturalizace bylo *snížení* vlastního kapitálu, přičemž od 15. 6. 2016 žalobkyně přestala splňovat podmínku § 6 zákona č. 186/2016, o hazardních hrách, a nemohla hazardní hry provozovat. Zpracovatel potvrdil, že žalobkyni nepřineslo vydání dluhopisů žádné dodatečné finanční prostředky. Závěr o přínosnosti zadlužení založil na teorii kapitálové struktury, ke které však správce daně uvedl, že od určité úrovně zadlužení začnou její negativní vlivy převažovat nad pozitivními. Znalec přitom nekvantifikoval náklady finanční tísně ani neurčil optimální kapitálovou strukturu. Je přitom zřejmé, že rentabilita tržeb se v důsledku restrukturalizace (zatížení nákladovým úrokem) sníží. To zpracovatel pominul. Nejvýznamnějším popsáním efektem je tedy úrokový daňový štít ve výši cca 3 miliard Kč. Analýzu správce daně považoval za nedostatečnou.

- U posudku VŠE správce daně poukázal na personální propojení zpracovatele Ing. XXX se společností BDO Appraisal services – Znalecký ústav a. s., která vypracovala návrh restrukturalizace a byla v době zadání posudku personálně a kapitálově propojena se zástupcem žalobkyně v daňovém řízení, společností BDO Tax a.s., která poskytla Vysoké škole ekonomické finanční dary na činnost (více na str. 25 výzvy). Lze tedy pochybovat o nepodjatosti zpracovatele. Správce daně poukázal na to, že z návrhu restrukturalizace vyplývá, že hlavním důvodem byla skutečnost, že akcionáři chtěli ze společností ve skupině TIPSPORT získat finanční prostředky, aniž by prodali své podíly třetí straně. K závěrům posudku VŠE měl správce daně obdobné věcné výhrady jako je uvedeno výše u ostatních dvou posudků. Dodal, že i po restrukturalizaci byly společnosti ve skupině provázány minimálně licenčními poplatky za ochrannou známku TIPSPORT, a tak neplatí, že by byla provázanost a z ní plynoucí rizika (zejm. snižování daňové povinnosti – srov. bod 103 napadeného rozhodnutí) zcela eliminována. Zpracovatel také uvedl, že závěry posudku by mohlo změnit, pokud by větší část dluhopisů odkoupily třetí osoby. Přitom podíl těchto osob tvořil k 31. 12. 2014 třetinu objemu. Představa prodeje dluhopisů akcionáři v případě potřeby je navíc iluzorní, neboť i pokud by akcionáři spolupracovali, museli by nejprve najít vhodné zájemce o koupi. Nejde tedy o likvidnější prostředky než prostředky získatelné z dividend.

Zpráva o daňové kontrole

- Na str. 87 zprávy o daňové kontrole správce daně uvedl, že po zhodnocení provedených důkazních prostředků (zejména posudků) dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že měla restrukturalizace ekonomický důvod a že úroky z emitovaných dluhopisů, které nabyta v rámci přeměn od zanikající „ready-made mateřské společnosti“ a od společnosti

TipSPORT lze považovat za náklad (výdaj) vynaložený ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů na dosažení, zajištění a udržení příjmů v jednotlivých kontrolovaných zdaňovacích obdobích. Vzhledem k zápornému vlastnímu kapitálu jsou však tyto náklady neaplikovatelné přímo podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Jelikož tyto důvody neuznatelnosti nelze dle správce daně aplikovat současně, upřednostnil druhý z uvedených důvodů.

13. Správce daně uznal, že žádný z deseti (po úmrtí jednoho z původních akcionářů se započtením jeho dědiců dvanácti) akcionářů FO není kapitálově spojen s žalobkyní (srov. str. 19-21 a str. 93-101 zprávy o daňové kontrole). Nicméně vztah akcionářů FO a současně věřitelů dluhopisů vůči žalobkyni jakožto dlužníci je podle něj vztahem jinak spojených osob podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů. Správce daně argumentoval, že akcionáři FO se podílí na kontrole žalobkyně, neboť mezi nimi existuje vztah ovlivnění. Akcionáři FO rozhodujícím a významným způsobem ovlivnili chování korporace prostřednictvím hlasování na valné hromadě. Akcionáři FO se svými hlasovacími právy nakládali ve shodě ve smyslu § 78 zákona č. 90/2012 Sb., zákon o obchodních korporacích a družstvech (zákon o obchodních korporacích), resp. dříve podle § 66b zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Jednomyslně rozhodli o úpisu dluhopisů a celé restrukturalizaci. Jelikož zde je vztah ovlivnění, uplatnil správce daně test nízké kapitalizace dle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, jehož smyslem je zamezit neomezené tvorbě úroků snižujících daňovou povinnost.

Doměření daně a odvolací řízení

14. Zprávou o daňové kontrole (§ 147 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) správce daně odůvodnil dodatečné platební výměry ze dne 23. 7. 2021, kterými žalobkyni doměřil za zdaňovací období let 2014-2016 daň ve výši 92 667 370 Kč, resp. 90 275 460 Kč a 97 998 010 Kč a za stejná období ji předeepsal penále ve výši 18 533 474 Kč, resp. 18 055 092 Kč a 19 599 602 Kč. Žalobkyně podala odvolání argumentačně do značné míry korespondující s žalobními body.
15. Zdejší soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 43 Af 31/2020-57 (dále jen „rozsudek o zásahové žalobě“) rozhodl, že zásah správce daně spočívající v zahájení daňové kontroly žalobkyně na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 je nezákonný. Dospěl totiž k závěru, že ohledně tohoto zdaňovacího období před zahájením daňové kontroly marně uplynula lhůta pro stanovení daně. V návaznosti na tento závěr žalovaný zrušil dodatečný platební výměr týkající se období roku 2014 a řízení týkající se daně za toto zdaňovací období zastavil.
16. Napadeným rozhodnutím pak zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné platební výměry za zdaňovací období let 2015 a 2016 potvrdil. V otázkách daňové uznatelnosti úrokových nákladů ve vztahu k posuzovaným dluhopisům se argumentačně ztotožnil se správcem daně (srov. zejm. body 32-46 a 75-103 a 110-142 napadeného rozhodnutí).
17. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7. 9. 2022.

Obsah žaloby a dalších podání účastníků

18. Žalobkyně podala dne 3. 11. 2022 obsáhlou žalobu. Soud zde pro přehlednost uvádí pouze základní strukturu žalobkyniny argumentace s tím, že s její podstatou se vypořádá níže v rámci posouzení žaloby. Žalobkyně namítala následující:

- a) Závěr žalovaného, že se jednotliví akcionáři v letech 2015 a 2016 podíleli na kontrole žalobkyně ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů, je nesprávný, nelogický, vnitřně rozporný a nepodložený důkazy. Žalobkyně nesouhlasí s právním názorem finančních orgánů a jejich výkladem pojmu účast na kontrole, ovlivnění, jednání ve shodě atp. Výklad žalovaného je v rozporu s ustálenou praxí, judikaturou i metodickými pokyny. Zpochybňuje též časový rámec posouzení naplnění podmínek testu nízké kapitalizace, tedy že i kdyby snad byly podmínky naplněny v době průběhu restrukturalizace, jistě nebyly splněny i v posuzovaných zdaňovacích obdobích.
  - b) Žalovaný se nevypořádal s veškerými důkazními návrhy, resp. je posoudil nezákonně. Nevyslechl všechny relevantní svědky a nevypořádal se s předloženými listinami, stanovisky zpracovatelů znaleckých posudků, právními stanovisky advokátů atp.
  - c) Žalovaný porušil princip právní jistoty a legitimního očekávání a nedbal překážky *rei indicatae* založené předchozími daňovými kontrolami, kde dospěl k jiným závěrům. Snaží se daň doměřit účelově za každou cenu.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh transformace a daňového řízení, reprodukoval obsah napadeného rozhodnutí a v něm provedený výklad stěžejních pojmů, na něž odkázal a navrhl zamítnutí žaloby.
  20. V replice žalobkyně žalovanému vytkla, že vyjádření nereaguje na žalobní argumentaci, kterou dílčím způsobem zopakovala a rozvinula. Dodala, že doposud osm daňových kontrol žalobkyně a společnosti Tipsport uznalo ekonomickou racionalitu transformace. To zakládá její legitimní očekávání. Daňová kontrola za rok 2013 dospěla k závěru, že žádný z akcionářů nebyl s žalobkyní jinak spojenou osobu. Tento závěr je pravomocný a za nezměněného stavu právní úpravy a judikatury nemůže být revidován. Žalovaný by musel individuálně prokázat, že se ten který akcionář podílel na její kontrole, to však individuálně neučinil.
  21. V dalším podání ze dne 9. 12. 2024 žalobkyně uvedla, že finanční orgány v rozporu se svými tvrzeními neposuzují jednotlivá zdaňovací období samostatně. Správce daně zahájil ohledně zdaňovacích období let 2017-2020 samostatné daňové kontroly, což zdůvodňoval potřebou prověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně samostatně. Žalovaný však v odvolacím řízení proti rozhodnutí o doměření daně za období let 2017 a 2018 zrušil stanovení penále, neboť správce daně mohl předpokládat doměření daně a měl vydat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Tím však popřel sám sebe, neboť tento postup je v rozporu s jeho argumentací v tomto řízení. Správce daně v návaznosti na výše uvedené vydal výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení za zdaňovací období let 2021-2023 a odkázal v nich na závěry daňové kontroly za zdaňovací období roku 2017.
  22. Na to žalovaný reagoval, že se jedná o novou argumentaci po lhůtě k podání žaloby. Uvedl, že prověřování úrokových nákladů testem nízké kapitalizace se zabýval poprvé v nynější věci. V daňové kontrole za období roku 2013 se jím nezabýval. Až na základě nynější daňové kontroly měl správce daně informace, na jejichž základu bylo možné doměření za zdaňovací období roku 2017. V kontrole za rok 2018 cílil správce daně na prověřování úroků z dluhopisů, a tak měl žalobkyni vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení, tj. zvolit příznivější postup, který by jí nevystavil následnému penále. Rozhodnutí vzešlá v návaznosti na tyto daňové kontroly jsou předmětem soudního přezkumu v jiných řízeních. Zopakoval, že testování spojenosti osob v jednotlivých zdaňovacích obdobích nelze oddělit od původních události v roce 2012.

Splnění procesních podmínek

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Jednání dne 24. 6. 2025

24. Žalobkyně při jednání stručně zopakovala žalobní argumentaci ve vztahu k výkladu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Zdůraznila, že extenzivní výklad daňových orgánů by měl za následek to, že by za jinak spojenou osobu byla považována i financující banka, která chce též mít kontrolu nad činností úvěrovaných osob. Pod limit 25 % podílu na základním kapitálu při určování spojenosti osob „nejede vlak“. Poukázala též na závěry přechozích daňových kontrol a zásadu *in dubio pro mitius*.
25. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a podání, kde se zabýval legislativním vývojem zákona o daních z příjmů a dospěl k závěru, že podílení se na kontrole souvisí s podílem na hlasovacích právech a kapitálu, i když není dodržen podíl 25 %. Akcionáři žalobkyně nad ní vykonávají dlouhodobou účinnou kontrolu a žalobkyně měla záporný vlastní kapitál.
26. K důkazu soud provedl zápis z jednání Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ze dne 31. 8. 2005 (dále jen „zápis z Koordinačního výboru“), metodickou pomůcku k prověřování správnosti stanovení základu daně z příjmů právnických osob v souvislosti s korunovými dluhopisy dle žádosti rozpočtového výboru ze dne 8. 3. 2017 (dále jen „metodická pomůcka“), metodický pokyn Generálního finančního ředitelství k problematice posouzení daňové uznatelnosti finančních nástrojů, č. j. 81324/17/7100-10110-207203 (dále jen „metodický pokyn GFŘ“), pokyny Generálního finančního ředitelství D-34, č. j. 45076/19/7100-40133-110343 (dále jen „pokyn D-34“), a D-22, č. j. 5606/15/7100-10“ (dál jen „pokyn D-22“) a zprávu o daňové kontrole žalobkyně za zdaňovací období roku 2013.
27. Zápis ze zasedání valné hromady žalobkyně ze dne 18. 5. 2015 soud neprováděl, neboť skutečnost, zda bylo představenstvo v tomto roce „převoleno“ rozdílným počtem hlasů, není pro rozhodnutí soudu relevantní. Ani písemnosti z jiných daňových řízeních navržené k důkazu v podání z 9. 12. 2024 (oznámení o zahájení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za rok 2017 ze dne 18. 6. 2021, za rok 2018 ze dne 17. 6. 2022, za rok 2019 ze dne 8. 6. 2023, za rok 2020 ze dne 24. 5. 2024, výzva k podání dodatečného daňového přiznání k této dani za zdaňovací období roku 2021 ze dne 15. 7. 2024, roku 2022 ze dne 15. 10. 2024 a roku 2023 ze dne 15. 10. 2024, zpráva o daňové kontrole této daně za zdaňovací období roku 2019 ze dne 11. 9. 2024) soud neprováděl, neboť následný postup finančních orgánů po vydání napadeného rozhodnutí (6. 9. 2022) není pro posouzení věci relevantní. Relevantní nejsou ani oznámení o zahájení daňové kontroly ve věci zdaňovacích období roku 2017 a 2018, ačkoliv k nim došlo před vydáním napadeného rozhodnutí. Případná změna postupu finančních orgánů (zasílání výzev k podání dodatečného daňového přiznání) totiž pro projednávání zdaňovací období není podstatná.

28. Dokazování soud neprováděl ani písemnostmi, které jsou obsahem daňového spisu, neboť ten nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Posouzení žaloby soudem

29. Jakkoliv je žaloba obsáhlá, žalobkyně v některých ohledech opakuje či jen mírně rozvíjí svou odvolací argumentaci. Soud předesílá, že jeho úkolem není poskytovat žalobkyni „jiné“ či „lepší“ vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily finanční orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Není též povinen ke každé námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). V některých případech soud proto namísto řešení jednotlivých prvků argumentace žalobkyně předkládá svůj vlastní ucelený argumentační systém.
30. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že žalovaný jen mechanicky převzal odůvodnění správce daně. I kdyby tomu tak bylo, odvolací orgán nemá – stejně jako soud (viz předchozí bod) – povinnost odůvodnění prvostupňového orgánu, se kterým se shoduje, jakkoliv měnit či doplňovat a může jej bez dalšího převzít (viz též bod 183 napadeného rozhodnutí). Podstatné je, zda je věcné řešení správné a zda se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami. To se v projednávaném případě stalo – žalovaný se podrobně na několika desítkách stran odvolacími námitkami zabýval. Dílčí převzaté nepřesnosti (otázka práva majitelů dluhopisů na jejich splacení a schválení fúze v jediný den dle bodu 116 žaloby) nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť jak soud uvádí dále, to je postaveno na celkových souvislostech případu, nikoliv těchto jednotlivostech.

Ekonomická racionalita

31. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
32. Finanční orgány dospěly po zhodnocení obsáhlého dokazování zejména znaleckými posudky a výslechy jejich zpracovatelů k závěru, že celková transformace spojená s vydáním dluhopisů neměla ekonomicky racionální důvody. Tento závěr opřely zejména o názor, že změnu vlastnické struktury skupiny TIPSPORT z vertikální na horizontální bylo možné uskutečnit výrazně jednodušším způsobem bez emise dluhopisů. Ta navíc způsobila, že žalobkyně vykazala záporný vlastní kapitál a splnění deklarovaných cílů emise (zajištění možnosti rychlého financování akcionáři v případě velké prohry nebo nutnosti navýšit rezervy při změně legislativy) lze označit přinejmenším za velmi sporné. I soud má o ekonomické racionalitě postupu ze stejných důvodů značné pochybnosti. Jelikož však finanční orgány závěr o neúčinnosti uplatněných úrokových nákladů na neprokázání ekonomické racionality ani na případném zneužití práva nezaložily, soud se touto problematikou nemůže blíže zabývat. Úkolem soudu je přezkoumat důvody, o které se finanční orgány opřely, tedy především posoudit, zda se na vyloučené náklady vztahuje test nízké kapitalizace.

Právní úprava testu nízké kapitalizace

33. Podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely *nelze uznat zejména finanční výdaje*

(náklady), kterými se pro účely tohoto zákona rozumí úroky z úvěrových finančních nástrojů a související výdaje (náklady), včetně výdajů (nákladů) na obstarání, zpracování úvěrů, poplatků za záruky, *pokud je věřitel osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi (§ 23 odst. 7), a to ve výši finančních výdajů (nákladů) z částky, o kterou úhrn úvěrových finančních nástrojů od spojených osob v průběhu zdaňovacího období nebo období, za něž se podává daňové přiznání, přesahuje šestinásobek výše vlastního kapitálu, je-li příjemcem úvěrového finančního nástroje banka nebo pojišťovna, nebo čtyřnásobek výše vlastního kapitálu u ostatních příjemců úvěrových finančních nástrojů.* V případě, že podmínkou pro poskytnutí úvěrového finančního nástroje dlužníkovi věřitelem je poskytnutí přímo souvisejícího úvěru, zápůjčky nebo vkladu tomuto věřiteli osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi, považuje se pro účely tohoto ustanovení a vzhledem k tomuto úvěrovému finančnímu nástroji věřitel za osobu spojenou ve vztahu k dlužníkovi.

34. Podle § 23 odst. 7 věty poslední zákona o daních z příjmů se spojenými osobami pro účely tohoto zákona rozumí

a) kapitálově spojené osoby, přitom

1. jestliže se jedna osoba přímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech druhé osoby, anebo se jedna osoba přímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech více osob; a přitom tento podíl představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, jsou všechny tyto osoby vzájemně osobami přímo kapitálově spojenými,

2. jestliže se jedna osoba nepřímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech druhé osoby, anebo se jedna osoba přímo nebo nepřímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech více osob; a přitom tento podíl představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, jsou všechny tyto osoby vzájemně osobami kapitálově spojenými,

b) *jinak spojené osoby*, kterými jsou osoby

1. kdy se *jedna osoba podílí na vedení nebo kontrole jiné osoby*,

2. kdy se shodné osoby nebo osoby blízké podílejí na vedení nebo kontrole jiných osob, tyto jiné osoby jsou vzájemně osobami jinak spojenými. Za jinak spojené osoby se nepovažují osoby, kdy je jedna osoba členem dozorčích rad obou osob,

3. ovládající a ovládaná a také osoby ovládané stejnou ovládající osobou,

4. blízké,

5. které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.

Podíl na základním kapitálu nebo podíl s hlasovacím právem ve zdaňovacím období nebo období, za něž je podáváno daňové přiznání, se stanoví jako aritmetický průměr měsíčních stavů. Účast v kontrolní komisi nebo obdobném kontrolním orgánu a provádění kontroly za úplatu se nepovažuje za podílení se na kontrole.

Interpretace pojmu účasti na vedení nebo kontrole jakožto podmínky posuzování spojenosti osob

35. Pro posouzení věci je stěžejní výklad pojmu *podílení na vedení nebo kontrole*. Účastníci se přou o výklad a dopad rozsudku rozšířeného senátu ze dne 7. 11. 2007, č. j. 2 Afs 165/2006-114, č. 1487/2008 Sb. NSS, ve věci *Mikrotechna*. V něm rozšířený senát dřívější znění § 23

odst. 7 zákona o daních z příjmů, které platilo před účinností zákona č. 438/2003 Sb. (obdobně zpřísňující daňovou uznatelnost finančních nákladů v případech *subjektů, které se účastní přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole či jmění jiného subjektu*) vyložil tak, že jde o tři formy „**ovlivňování příjemce úvěru a půjčky jejím poskytovatelem (každá z nich navíc ve variantě ovlivňování přímého či nepřímého)**“. Uvedl, že každá z těchto forem „**postačí sama o sobě, je-li dána, a je tedy podmínkou dostatečnou k vyloučení daňové uznatelnosti příslušných úroků (přesněji řečeno jejich části nad zákonem stanovený maximální limit)**“. Popsal, že „[s]myslem a účelem uvedeného ustanovení je zabránit přesouvání prostředků, jež by jinak podléhaly dani z příjmů, z jednoho z ovlivňovaných subjektů na druhý subjekt tak, že prvním z nich bude druhým poskytnut vysoký úvěrový rámec, z čehož pro něj zároveň vyplyne povinnost platit druhému subjektu relativně velké částky na úrocích. Vyloučí-li se u takovýchto úroků nad určitý zákonem připuštěný rámec jejich daňová uznatelnost, znemožní se tak tomu subjektu, který by měl úroky platit, možnost ‚vytvářet‘ takovéto náklady snižující jeho daňovou povinnost (srov. k tomu, zejm. z hlediska mezinárodního daňového úniku, např. Pelech/Pelc: *Daně z příjmů s komentářem*. 2005, 6. vyd., ANAG, Olomouc 2005, str. 464). Existuje-li mezi dvěma subjekty vztah ovlivnění, lze předpokládat, že úvěrová pravidla mohou být mezi nimi nastavena tak, aby co nejvíc snižovala jejich daňovou povinnost koordinací vzájemných postupů, včetně např. úrokových sazeb a charakteru splátkového kalendáře, což je z hlediska maximalizace daňového výnosu nežádoucí.“ Soud k tomu dodává, že judikatura NSS v této souvislosti hovoří též o reakci na ekonomické nebo personální propojení osob, u nichž hrozí, že „**jedna smluvní strana záměrně činí úkony pro ni finančně či jinak nevýhodné, aby druhé straně naopak vznikla daňová výhoda spočívající ve snížení daňového základu**“. Obchodní transakce mezi osobami blízkými totiž mohou být ovlivňovány osobním vztahem smluvních stran, a proto jejich motivem není vždy samotná snaha o získání majetkového či jiného prospěchu, jako je tomu v běžných obchodních vztazích za podmínek fungující soutěže. Ačkoliv je s ohledem na zásadu smluvní volnosti takovýto způsob jednání v občanskoprávních nebo obchodněprávních vztazích možný, z hlediska daňového práva je ve výsledku sankcionovaný úpravou základu daně o zjištěný rozdíl. Daňový subjekt tak musí prokázat, že odchýlení se od ceny obvyklé má jiný účel, než je krácení daně. Zákon o daních z příjmů proto po obchodujících osobách blízkých požaduje větší opatrnost a obezřetnost při stanovení smluvní ceny, než je tomu u osob nezávislých“ (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007-105, a ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 Afs 38/2014-37; zvýraznil zdejší soud).

36. Rozšířený senát se v rozsudku *Mikrotechna* dále zabýval výkladem pojmu *vedení*, přičemž dospěl k závěru, že pojem není zcela totožný s pojmem *obchodní vedení*, jak jej znal dříve platný obchodní zákoník, a že může mít formu přímou, či nepřímou:

„Účast na vedení není, jak již zmíněno, legálně definována ani v ustanovení § 25 odst. 1 písm. w), ani v ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, jakkoli tohoto pojmu obě ustanovení užívají. Nezbyvá tedy než jeho obsah určit výkladem. Pojem ‚vedení‘ je v zákoně o daních z příjmů užíván nepochybně v souvislosti s obchodními společnostmi a družstvy. Obchodní zákoník zná legální pojem ‚obchodního vedení‘ (viz zejm. jeho § 81, § 97 odst. 1, § 134, § 192 odst. 1, jež charakterizují, které orgány jednotlivých společností obchodní vedení vykonávají) [nyní § 195 odst. 1, § 435 odst. 2, § 456 odst. 2 a § 706 zákona o obchodních korporacích – pozn. soudu]. Obchodním vedením se rozumí řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech; obchodní vedení tedy ve své podstatě směřuje dovnitř společnosti, na rozdíl od jednání jménem společnosti. S ním je nelze ztotožňovat. Někdy na rozhodnutí učiněné v rámci obchodního vedení navazuje jednání jménem společnosti, a to tam, kde je k realizaci

rozhodnutí (např. o určité obchodní strategii) nutné právní jednání vůči třetím osobám (viz v podrobnostech např. Štenglová/Plíva/Tomsa a kol.: *Obchodní zákoník. komentář*. 6. vyd., Praha 2001, str. 346, komentář k § 81). Z povahy věci plyne, že obchodní vedení (stejně jako jednání společnosti ‚navenek‘) mohou přímo vykonávat pouze fyzické osoby.

‚Obchodní vedení‘ ve smyslu obchodního zákoníku však nelze zcela ztotožňovat s pojmem ‚vedení‘ užívaným zákonem o daních z příjmů v jeho § 25 odst. 1 písm. w) a § 23 odst. 7, jakkoli jsou si významově oba pojmy blízké. Pod pojmem ‚vedení‘ budou nepochybně zahrnuty všechny formy ‚obchodního vedení‘, vedle toho tam však budou spadat i některé další formy ovlivňování konkrétní činnosti obchodní společnosti, a to takové, které mají podstatný vliv na její hospodaření, a tedy zprostředkovaně i na výši její daňové povinnosti z hlediska daně z příjmů právnických osob. Účastí na ‚vedení‘ proto nutno rozumět zejména výkon funkce statutárního orgánu či členství v takovém orgánu, členství v jiném podobném orgánu jako např. v dozorčí radě a v některých případech i výkon funkce člena vrcholového vedení společnosti, má-li takovýto člen podle společenské smlouvy či stanov nebo nějakého vnitřního předpisu společnosti podstatný vliv na hospodaření společnosti (je-li např. oprávněn jménem společnosti přijímat pro ni půjčky na částky řádově srovnatelné s jejím základním kapitálem).“ (zvýraznil zdejší soud)

37. Smysl ustanovení rozšířený senát popsals tak, že „[ú]čast na vedení ve smyslu § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů může mít jednak formu přímou, a to tehdy, když poskytovatel úvěru (půjčky) se sám osobně účastní na vedení příjemce půjčky (to je myslitelné pouze v případě, že poskytovatelem je fyzická osoba). Další formou je **forma nepřímá, která je představitelná zejména tak, že osoby, které se účastní na vedení poskytovatele úvěru (půjčky), je-li tento obchodní společností či družstvem, tj. zejména jeho statutární orgány, členové jeho statutárních orgánů, členové jeho dozorčí rady či někteří další příslušníci vrcholového vedení, jsou zároveň účastní na vedení příjemce půjčky. Účast na vedení ve formě nepřímé se zde děje personálním propojením vedení obou právnických osob, které umožňuje fyzickým osobám, jež se na vedení obou účastní, mít potřebné informace o hospodaření obou společností a na základě toho optimalizovat daňovou povinnost.**“ (zvýraznil zdejší soud)
38. Nutno dodat, že rozsudek *Mikrotechna* byl neúspěšně napaden před Ústavním soudem, který v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 7/08, jednak aproboval interpretaci podanou NSS a též potvrdil i význam testu nízké kapitalizace u spojených osob: „**Smyslem kritického ustanovení, resp. jeho vtělení do zákona o daních z příjmů, totiž bylo zamezit daňovým únikům mezi ‚sprízněnými‘ subjekty, resp. spekulativnímu ovlivňování daňové povinnosti takových právnických osob formou tzv. ‚financování dluhem‘, při níž dochází k situaci, kdy poměr dluhů společnosti k jejímu kapitálu přesahuje určitou, z daňového hlediska přijatelnou, hranici** (srov. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 108/2004); je-li základní jmění společnosti ve srovnání s půjčkou příliš nízké (tzv. ‚nízká kapitalizace společnosti‘), pak využití půjčky jako zdroje financování je způsobilé založit podstatné snížení daňové povinnosti společnosti a výhodu pro ni, na rozdíl od té, která dostatečně vysokým základním jměním vybavena je (srov. kupř. *ASPI LIT 11504CZ, Jan Aleš : Důsledky nízké kapitalizace obchodních společností, Právo a podnikání 1999, roč. 1999, č. 2*). Pravidla nízké kapitalizace zakotvená v § 25 odst. 1 písm. w) zákona o dani z příjmů pak určují nejvyšší možný poměr úhrnné výše úvěrů a půjček vůči vlastnímu kapitálu společnosti, a tím hranici, kdy je ještě možné mít odpovídající finanční náklady (úroky, výdaje na zajištění, zpracování úvěrů a poplatky za záruky) za daňové uznatelné, resp. oprávněně snižující odváděnou daň z příjmů. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. w) zákona o

daních z příjmů tak slouží jako překážka odvádění zisků ze společností pomocí vysokých úroků z úvěrů a půjček.“ (zvýraznil zdejší soud)

39. Ačkoliv znění a struktura posuzovaného ustanovení zákona o daních z příjmů doznaly oproti tomu vyloženému rozšířeným senátem změn, jeho smysl a účel zůstal sejný. I po novelizaci jde zjevně o reakci na rizika plynoucí z *ovlivnění* ve formě účasti na vedení či kontrole, a ve světle toho je nutno toto ustanovení vykládat. Na tom nic nemění ani nahrazení obchodního zákoníku (který výslovnou definicí pojmu *ovlivnění* neobsahoval) zákonem o obchodních korporacích (který ji obsahuje). Z výše uvedené citace je patrné, že za účast na kontrole se dle výslovné zákonné úpravy nepovažuje účast v kontrolní komisi nebo obdobném kontrolním orgánu ani provádění kontroly za úplatu. Stejně tak se za jinak spojené osoby nepovažují osoby, kdy je jedna osoba členem dozorčích rad obou osob. Tyto výluky byly do rozhodného znění § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů doplněny bodem 60 zákona č. 669/2004 Sb., který byl do návrhu tohoto zákona doplněn pozměňovacím návrhem rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, a tak k němu není dostupná důvodová zpráva. Lze nicméně předpokládat, že šlo o *ad hoc* reakci zákonodárce na interpretační nejasnosti pojmu a případně z ní vyplývající judikaturu. Jakkoliv má soud za to, že tento pojem bylo a nadále je namístě používat jako jeden funkční a vzájemně se doplňující celek¹ a negativní definice jeho dílčí části (stanovením, co *účastí na kontrole* není) jeho výkladu příliš neprospěla, lze z uvedeného legislativního zásahu učinit ten závěr, že pojem *kontrola* nelze v daném kontextu chápat úzce jako výkon kontrolní činnosti, resp. členství v kontrolním orgánu, kterým se dle § 44 zákona o obchodních korporacích rozumí dozorčí rada, kontrolní komise nebo jiný obdobný orgán. Zákon o daních z příjmů po dané novele totiž vylučuje právě typické případy, ve kterých se o takovou *kontrolu v úzkém smyslu* jedná.
40. **Kontrolu je tedy třeba chápat širěji jako faktickou kontrolu nad daňově relevantním jednáním jiné osoby.** Jde o výkon *ovlivnění* odlišný od účasti na vedení, které může a nemusí být založeno na účasti na kontrole v úzkém smyslu (nejde-li o zákonné výluky), majetkové účasti, resp. účasti na hlasovacích právech, jiných právních vztazích (např. smlouva o tichém společenství či fiduciární vztahy zmíněné ve stanovisku doc. H. zmíněném na str. 17 žaloby), nebo na jiném faktickém důvodu. Toto chápání pojmu *účast na kontrole* zrcadlově kopíruje a komplementárně doplňuje výklad pojmu *účast na vedení*, jak jej ve věci *Mikrotechna* podal rozšířený senát, a koresponduje s výrazem *ovlivnění* jakožto nejnižší formou podnikatelského seskupení aktuálně upravenou v § 71 zákona o obchodních korporacích, ke kterému dochází tehdy, pokud vlivná osoba *pomocí svého vlivu v obchodní korporaci rozhodujícím významným způsobem ovlivní chování obchodní korporace* jakožto ovlivněné osoby [k tomu soud doplňuje, že vyšší forma podnikatelského seskupení – ovládnutí dle § 74 zákona o obchodních korporacích – je samostatnou situací zakládající postavení jinak

¹ Jako k jednotnému termínu zdejší soud přistoupil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 45 Af 8/2015-49, když uvedl, že: „[a]rgumentací a maiori ad minus lze dojít k závěru, že pokud se ve vztahu k žalobkyni považuje za spojenou osobu obchodní společnost, **kterou vede či má nad ní kontrolu** osoba blízká předsedovi představenstva žalobkyně, tím spíše lze za osoby spojené považovat žalobkyni (akciovou společnost) a V. V. staršího, kdy ten vystupuje sám za sebe jako fyzická osoba, aniž zde figuruje další obchodní společnost, kterou by V. V. starší vedl či nad ní měl kontrolu. Aby bylo možné na danou situaci aplikovat bod 2. předmětného ustanovení, musí se Ing. V. V. mladší podílet na vedení či kontrole žalobkyně. Vzhledem ke skutečnosti, že Ing. V. V. mladší je předsedou představenstva žalobkyně, lze podíl na vedení a kontrole vzhledem k oprávněním spjatým s funkcí předsedy představenstva akciové společnosti a priori dovodit.“ (zvýraznil soud v nynějším řízení)

spojených osob podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 3 zákona o daních z příjmů]. Je též v souladu s odbornou literaturou (srov. HLAVÁČ, J. *et al.* *Zákon o daních z příjmů: Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.), jež poukazuje na starší judikaturu akceptující spojenost spočívající právě v kombinaci účasti na vedení i kontrole: „*Jinak spojené osoby, kterými je definována velká skupina osob, a některé sporné otázky výkladu se daří vyřešit až na půdě NSS. Například spojení osob v případech, kdy se shodné osoby nebo osoby blízké podílejí na vedení nebo kontrole jiných osob; NSS přisvědčil i takovému výkladu pojmu nepřímého vedení společnosti, který zahrnuje i majetkovou účast vkladatelů, kteří jsou společníci. Společníci s. r. o. totiž vykonávají svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti na valné hromadě v rozsahu a způsobem uvedeným ve společenské smlouvě, popř. ve stanovách. Tímto způsobem se tak podílí nepřímo na řízení společnosti, kdežto přímé vedení společnosti náleží jednatelům (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 7 Afs 22/2007-106). NSS rovněž akceptoval názor správce daně, že v situaci, kdy tatáž fyzická osoba je jednatelem obchodní společnosti a současně členem dozorčí rady jiné obchodní společnosti, jsou tyto obchodní společnosti spojenými osobami (účastníky citovaný rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 67/2013-28 ve věci Ing. P., který byl v okamžiku sjednání půjčky členem dozorčí rady společnosti J & T BANKA, a. s. a současně jednatelem úvěrované společnosti LAJES s. r. o., což NSS posoudil tak, že bylo možné bez dalšího hovořit o nepřímé formě účasti Ing. P. na vedení jmenovaných společností).*“ Je zjevné, že vykládané ustanovení zákona o daních z příjmů nezmiňuje jen kontrolu v úzkém smyslu. Takový jazykový výklad pomíjí širší souvislosti.

41. Soud proto nesouhlasí s žalobkyninou námitkou, že systematika zákona řadící kapitálovou účast (skrže alespoň 25% podíl) do prvního odstavce citovaného ustanovení vylučuje široký výklad pojmu *kontrola* ve druhém odstavci. Ve druhém odstavci je totiž zařazeno též *ovládání*, které stejně jako *ovlivnění* s kapitálovou účastí úzce souvisí. Stejně jako v případě *kontroly* však nejde o totéž, neboť ta může být založena na jiném titulu než majetkové účasti. Není pravdou, že by výklad zastávaný finančními orgány znamenal, že by akcionáři byli se společností jinak spojenými osobami vždy – to ostatně ani finanční orgány netvrdí. V daném případě není ono *jiné spojení* (srov. bod 90 napadeného rozhodnutí) založeno pouhým postavením akcionáře, nýbrž akcionáře držícího společně s ostatními akcionáři FO kontrolní podíl akcií a jednajícího s nimi ve shodě (k tomu dále), což se projevilo při provedené transformaci za otevřeně deklarovaným cílem zpeněžit hodnotu společností za současného zachování kontroly nad nimi (přímý akcionářský vliv), vykonávající vliv prostřednictvím volených orgánů (nepřímý akcionářský vliv), trvající deklarované loajality ku společnému cíli (připravenost dluhopisy rychle prodat a doplnit prostředky do společnosti) a též z dluhového vlivu majitelů dluhopisů (obsahující též možnost předčasného splacení – za splnění dalších podmínek). Soud souhlasí s tím, že uvedené faktory ve svém souhrnu představují kontrolu ve výše vyloženém smyslu.
42. Je tedy možno učinit dílčí závěr, že daňové orgány v interpretaci ustanovení § 23 odst. 7 nepochybily.

Princip in dubio pro mitius a zákaz analogie v neprospěch

43. Žalobkyně se v souvislosti s výkladem zastávaným finančními orgány dovolává principů, z nichž vyplývá zákaz analogie v neprospěch daňového subjektu a upřednostnění mírnějšího výkladu v pochybnostech. Jak však Ústavní soud aktuálně – v kontextu korunových dluhopisů a zneužití práva – uvedl v nálezu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. I. ÚS 2693/23, v bodech 26-28: „*Restriktivnímu či extenzivnímu výkladu ustanovení daňových zákonů při využití obecně uznávaných interpretačních metod ústavní pořádek nebrání. Neurčitost zákona a možnost jeho*

jiného výkladu bez dalšího nezakládá důvod pro upřednostnění výkladu, který je pro daňového poplatníka mírnější (srov. Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, čl. 11, marg. 160, a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 29/2014-37 ze dne 17. 12. 2014). Na princip in dubio mitius („v pochybnostech mírněji“) bývá v judikatuře odkazováno nejednotně, leckdy nesprávně v situacích, kdy soud ke svému závěru dospívá za pomoci běžných obecně uznávaných interpretačních metod. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 29/2014-37 ze dne 17. 12. 2014, tento princip je třeba zohlednit toliko v situacích zásadních výkladových pochybností. S tím se Ústavní soud ztotožňuje.“

44. Soud připouští, že výklad pojmu *účast na kontrole*, jak jej podal výše a jak vyplývá též z několikastránkových úvah finančních orgánů v napadeném rozhodnutí a zprávě o daňové kontrole, není triviální. To je dáno i přesahem materie do soukromého práva (a jeho rekodifikací), zejména práva obchodních společností. Přesto však dle něj nejde o konflikt dvou výkladů, z nichž oba jsou možné, z určitých úhlů pohledu rozumné a nikoli nepřesvědčivé (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS), tedy o situaci *zásadních výkladových pochybností*, jak ji výše zmiňuje Ústavní soud. Soud nemá pochybnosti o tom, že opačný výklad – ve svém důsledku znamenající, že skupina ve shodě jednajících akcionářů držících společně rozhodující podíl a mající i nepřímý akcionářský i dluhový vliv na společnost, není s touto společností jinak spojena a nepodílí se na její kontrole – není udržitelný a je v rozporu nejen se smyslem a účelem § 23 odst. 7 daňového řádu, ale i s judikaturou vykládající komplementární pojem *účast na vedení*, která byla přijata dávno před nejstarším rozhodným zdaňovacím obdobím. Soud v souladu s žalobkyní citovanou judikaturou Ústavního soudu (str. 15 žaloby) vnímá důležitost vnitřní bezrozpornosti norem daňového práva i právního řádu jako celku a legislativně-technické řešení daného ustanovení nepovažuje v žádném případě za nejuvýstižnější. Nicméně má za to, že v kontextu dřívější judikatury jím podpořený výklad jako jediný ob stojí.

Jednání ve shodě

45. Žalobkyně popírá, že by akcionáři FO jednali ve shodě.
46. Podle § 66b odst. 1 obchodního zákoníku platilo, že jednáním ve shodě je jednání dvou nebo více osob uskutečněné ve vzájemném srozumění s cílem nabýt nebo postoupit nebo vykonávat hlasovací práva v určité osobě nebo disponovat jimi za účelem prosazování společného vlivu na řízení nebo provozování podniku této osoby anebo volby statutárního orgánu nebo většiny jeho členů anebo většiny členů dozorčího orgánu této osoby nebo jiného ovlivnění chování určité osoby. Odst. 2 a 3 téhož ustanovení pak obsahovaly vyvratitelné domněnky jednání ve shodě mj. mezi ovládající osobou a jí ovládanými osobami, osobami ovládanými stejnou ovládající osobou, osobami tvořícími koncern, společností s ručením omezeným a jejími společníky nebo pouze jejími společníky (obdobně též pro veřejnou obchodní společnost a její společníky, resp. komanditní společnost a komplementáře, nikoliv však akciovou společnost a akcionáře).
47. Zákon o obchodních korporacích v § 78 odst. 1 stanoví, že jednáním ve shodě je jednání dvou nebo více osob nakládajících hlasovacími právy za účelem ovlivnění, ovládaní nebo jednotného řízení obchodní korporace. Osoby jednající ve shodě plní své povinnosti z toho vyplývající společně a nerozdílně. Podle odst. 2 se má za to, že osobami jednajícími ve shodě jsou

- a) právnická osoba a člen jejího statutárního orgánu, osoby v jeho přímé působnosti, člen kontrolního orgánu, likvidátor, insolvenční správce a další správci podle jiného právního předpisu, nucený správce,
  - b) ovládající osoba a jí ovládané osoby nebo pouze jí ovládané osoby,
  - c) vlivné a ovlivněné osoby,
  - d) společnost s ručením omezeným a její společníci nebo pouze její společníci,
  - e) veřejná obchodní společnost a její společníci nebo pouze její společníci,
  - f) komanditní společnost a její komplementáři nebo pouze její komplementáři,
  - g) osoby blízké podle občanského zákoníku,
  - h) investiční společnost a jí obhospodařovaný investiční fond či penzijní fond nebo pouze jí obhospodařované fondy, nebo
  - i) osoby, které uzavřely dohodu o výkonu hlasovacích práv.
48. Ačkoliv tedy zákonná úprava nepředepisuje, aby se na akcionáře při neprokázání opaku hledělo jako na osoby jednající ve shodě bez dalšího, jako je tomu v případě účasti na jiných typech obchodních společnostech, při splnění obecných kritérií (stanovených v prvním odstavci citovaných ustanovení) akcionáři samozřejmě jednat ve shodě mohou (a mnohdy tak též činí). Aby bylo možno určité osoby považovat za jednající ve shodě, musí jejich vzájemné srozumění směřovat k nabytí, postoupení, výkonu či jiné dispozici s hlasovacími právy v určité osobě a k tomuto cíli musí být směřováno proto, aby osoby takto jednající ovlivnily chování této osoby. Teprve tehdy, jsou-li splněna všechna uvedená kritéria, lze dotčené osoby považovat za jednající ve shodě (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3619/2009). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3577/2012, jednáním ve shodě není jednorázové uplatnění vlivu ve společnosti (např. shodné hlasování na jedné valné hromadě). Pojmovým znakem jednání ve shodě je jeho relativní dlouhodobost a soustavnost. Jednání ve vzájemném srozumění v podobě vědomé koordinace výkonu hlasovacích práv může indikovat i setrvalé souhlasné hlasování akcionářů. Přesto jej obvykle nebude možné považovat za dostatečné kritérium, na jehož základě bude moci soud bez dalšího (vždy) uzavřít, že osoby souhlasně hlasující jednaly ve shodě. Obdobně není možné jen na základě rozdílného hlasování akcionářů tvrdit, že ve shodě nejednali (proto ostatně soud nepodváděl k důkazu zápis ze zasedání valné hromady žalobkyně ze dne 18. 5. 2015, při které došlo k převolbě představenstva rozdílným počtem hlasů).
49. Správce daně podrobně popsal všechny kroky, ke kterým došlo v rámci procesu transformace, a při kterých akcionáři FO *vykonávali hlasovací práva* (schválení projektu fúze a personálních změn ve vedení společnosti) a rovněž figurovali v dalších souvisejících krocích (*nabytí akcií spojených s hlasovacími právy*, nabytí dluhopisů, postoupení pohledávek, uzavření dohod o započtení). Z tohoto přehledu na str. 95-97 zprávy o daňové kontrole, na který soud zcela odkazuje, je patrné, že akcionáři FO jednali ve společném záměru, kterým bylo umožnění vydání korunových dluhopisů při současném zachování *kontroly* nad společnostmi se všemi daňovými výhodami, které z toho pro akcionáře i žalobkyni plynuly (zejména úrokový daňový štít a vyvedení finančních prostředků ze společností jinak než formou zdaněných dividend). Soud ostatně již uvedl, že považuje argumentaci finančních orgánů, že jiný podstatný ekonomický význam celá transformace ani neměla, za velmi přesvědčivou. Jakkoliv je pravdou, že rozhodnutí o tom, jakým způsobem bude financován provoz společnosti, je součástí řízení podnikatelské činnosti společnosti, tedy jejího

obchodního vedení, které náleží představenstvu a nikoliv akcionářům (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3325/2016), nelze popřít, že bez společného postupu akcionářů by k celé transformaci – a tedy ani k souvisejícímu vydání dluhopisů – nedošlo. Proces transformace představoval ucelený „projekt“ obsahující *soustavné* kroky, ke kterým by bez aktivní účasti akcionářů FO nemohlo dojít. Není proto podstatné (bod 51 žaloby), že pouze v případě schválení projektu fúze hlasovali všichni FO jednomyslně (nelze přitom říci, že by šlo o *jednorázové* uplatnění vlivu) a v jiných dílčích hlasováních (o personálních otázkách) nikoliv. Jak již bylo řečeno, jen na základě rozdílného hlasování nelze tvrdit, že o jednání ve shodě nešlo.

50. Pro vyloučení nákladů je zajisté nutno zkoumat situaci každého akcionáře individuálně, to však v projednávaném případě znamená toliko to, že je nutno u každého akcionáře individuálně zkoumat, zda je *spolu s ostatními akcionáři jednajícími s ním ve shodě* účasten na kontrole daňového subjektu ve formě ovlivnění jejího daňově relevantního chování. Žalobkyně nerozporuje, že skupina akcionářů, která transformaci schválila (tj. akcionáři FO, jejichž dluhopisy byly vyloučeny z nákladového úročení) společně disponovala hlasovacími právy podle zakladatelského právního jednání žalobkyně postačujícími k její *kontrole* (92,2%, což tvoří podíl všech akcionářů FO, kteří prodali své akcie ve společnosti Tipsport „sami sobě“, resp. jimi vlastněné holdingové společnosti, jak vyplývá z bodu 124 napadeného rozhodnutí ve spojení s popisem a znázorněním průběhu restrukturalizace na str. 14-15 zprávy o daňové kontrole, která tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek). Lichý je tak požadavek žalobkyně na zkoumání zvláštních možností individuálních akcionářů vyplývajících ze specifických ustanovení stanov, práva veta, dominantního postavení apod., jak je uvedeno v bodu 48 žaloby.

Časové hledisko

51. Žalobkyně nastolila otázku, k jakému okamžiku je nutné splnění podmínek spojení osob zkoumat a prokazovat.
52. Z rozsudku NSS ze dne 18. 11. 2009, č. j. 2 Afs 106/2008-95, vyplývá, že musí být vždy zjišťovány a hodnoceny skutečnosti, které zde existovaly v reálném čase, ohraničeném počátkem a koncem toho kterého zdaňovacího období. Rozsudek dospěl k závěru, že pokud spojená osoba nabude dluhový instrument, jsou úroky napříště z daňové uznatelnosti vyloučeny i tehdy, pokud jej dříve vytvořily osoby nespojené. NSS se nezabýval opačnou situací, tedy jak je tomu tehdy, pokud instrument vytvoří spojená osoba a posléze jeho vlastník spojenou osobou být přestane. NSS nicméně, uvedl, že *„okolnosti, za nichž byla úvěrová (či ji naroveň postavená) smlouva uzavírána, nejsou pojmovým znakem citovaného ustanovení; pokud by zákonodárce zamýšlel zohlednit právě tuto skutečnost, nic by mu z logiky věci nebránilo tak učinit.“* S takto kategorickým závěrem však soud nesouhlasí. Nelze totiž odhlížet od událostí, ke kterým došlo při vzniku a nastavení dluhového vztahu, tj. v projednávaném případě od průběhu transformace v roce 2012. Naopak, tyto události jsou zcela zásadní, neboť určily povahu a charakteristiky dluhového vztahu. Pokud hrozila rizika spojená s ovlivněním prostřednictvím spojené osoby, bylo to právě při formování vztahu, nikoliv v průběhu jeho trvání. Opačný výklad by zcela popřel výše vyložený smysl testu nízké kapitalizace. Bylo by totiž snadné optimalizovat daňovou povinnost např. tak, že by úrokové náklady vznikly až po uplynutí zdaňovacího období, ve kterém došlo k jejich emisi. Pokud by nebylo možné přihlížet ke skutečnostem tehdy zakládajícím vztah spojených osob, mohla by takto vlivná osoba založit dluhový vztah a po převodu dluhového instrumentu na další osobu by mohl být uplatněn daňový štít i v případě nepříznivých

kapitálových poměrů daňového subjektu. Zákon o daních z příjmů však právě proti takovým záměrům zavedl § 25 odst. 1 písm. w).

53. Soud má proto za to, že postačí, prokáže-li správce daně spojenost osob v době, kdy došlo ke vzniku úvěrového vztahu. Právě v té době totiž existuje riziko, že úvěrový vztah bude založen spojenými osobami (na mnoho let dopředu) ke škodě fisku za nevýhodných – daňově optimalizačních – podmínek. Jak je uvedeno níže, soud dospěl k závěru, že finanční orgány toto prokázaly.
54. Je-li prokázána spojenost osob v době vzniku úvěrového vztahu, postačí dle názoru soudu pro zdaňovací období, ve kterém jsou uplatněny úroky z něj, zjišťovat navíc pouze výši základního kapitálu a to, že se stále jedná o dluhový vztah zatížený tímto „prvotním hříchem“ (o tom není v daném případě sporu). Prokazování této skutečnosti zpravidla nebude složité (zpravidla postačí, dostane-li daňový subjekt příležitost tvrdit, že došlo ke změnám tohoto vztahu), a tak – jakkoliv nejsou okolnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí relevantní – je logické, pokud pro další zdaňovací období budou již nutnost dodanění předpokládat, a budou tedy před zahájením daňové kontroly daňový subjekt vyzývat k podání dodatečného daňového přiznání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS). Pokud snad žalovaný v případě pozdějších zdaňovacích období výzvu neučinil a předešal přesto žalobkyni penále, může být posouzení důsledků takového postupu předmětem jiného soudního řízení, na napadené rozhodnutí to však vliv nemá.
55. Soud uvádí, že relevantní změnou dluhového vztahu nemusí bez dalšího být ani případný zánik účasti na kontrole nad daňovým subjektem ani změna v osobě věřitele, tj. držitele dluhopisu. Je tomu tak proto, že případná změna akcionářské struktury či prodej dluhopisů (nebo v projednávaném případě jejich přechod na dědice zůstavitele XY zemřelého dne XX. XX. 2013, tj. po provedení transformace, ale před posuzovanými zdaňovacími obdobími) nic nemění na tom, že konkrétní dluhopisy byly emitovány pod přímým vlivem spojených osob, které je také jako první nabyly. Pakliže takto vytvořený vztah nadále trvá za sankcionovaných podmínek (nízká kapitalizace), není riziko dalšího ovlivňování rozhodné pro závěr, že je z hlediska účelu zákona nutné daňovou výhodu takovému vztahu odepřít.
56. Podstatné však je, že nad rámec uvedeného požadavku finanční orgány tvrdily, že stav ovlivnění trvá nadále i v posuzovaném zdaňovacím období (srov. např. body 83-85 napadeného rozhodnutí). Jakkoliv tuto skutečnost soud považuje za nadbytečnou, má i ji za prokázanou, jak rozebírá níže. Ani pokud by tedy bylo žalobkyni nutno přisvědčit v tom, že je nutné trvání podmínek (včetně např. jednání ve shodě a účasti na kontrole) plně posuzovat i v rozhodném zdaňovacím období, nebyl by tento žalobní bod důvodný, neboť finanční orgány důvodně dovodily trvání i v posuzovaných zdaňovacích obdobích. Z textu napadeného rozhodnutí (viz např. body 89 a 95) je totiž zjevné, že žalovaný má za to, že se jeho závěry o účasti na kontrole vztahují jak k období roku 2012, tak k rozhodnému zdaňovacímu období roku 2015 a 2016. Neobstojí tedy námitka nepřezkoumatelnosti, ke kterému období se jednání ve shodě, ovlivnění, kontrola atp. vztahují.

Pokyny a stanoviska

57. Žalobkyně se dovolávala nejrůznějších metodických pokynů a stanovisek, a to jak na podporu vlastní právní argumentace, tak v souvislosti s námitkou porušení legitimního očekávání stran ustálené praxe správních orgánů.

58. Pokyny ministerstev jsou interními předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. NSS se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí (1) kritéria zákonnosti – musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a (2) kritéria předvídatelnosti – praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. *„Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila“* (cit. z rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-55, ve stejném duchu rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, č. 1383/2007 Sb. NSS; srov. též rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010-63, body 18, 26 a 27).

Pokud jde o závěry uvedené v zápise z Koordinačního výboru, uvádí soud, že jimi není vázán ani on, ani finanční orgány, pakliže se jeho závěry přijaté Ministerstvem financí nepřetavily v závazné a zveřejněné pokyny uvnitř finanční správy. Nebylo prokázáno, že by byl výklad právní úpravy správním orgánem předkládan veřejnosti například prostřednictvím metodických pokynů, oběžníků či údajů na oficiálních webových stránkách, aby mohla zásada právní jistoty výjimečně převážet nad zásadou legality výkonu veřejné moci (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54, bod 39). Žalobkyně poukázala na výklad pojmu *účast na kontrole* provedený v případě 33/23.03.05:

Mohou však nadále vznikat pochybnosti při výkladu pojmu ‚účast na kontrole‘. Pojem ‚kontrola‘ je podle našeho názoru nutno vykládat ve smyslu možného vlivu na řízení a provozování podniku, tj. kontrola nad společností dává možnost ovládat společnost ve smyslu Obchodního zákoníku („ObchZ“). Navrhujeme definici kontroly v návaznosti na definici domněnek ovládnutí uvedených v ObchZ. V zásadě je nutno tento pojem odvozovat od podílu na hlasovacích právech, případně od možnosti kontroly nad společností na základě ovládací smlouvy. Tento výklad podporuje i definice pojmu ‚podstatná změna‘ ve třetí větě odstavce 1 a dále třetí věta odstavce 2, podle které se zkoumá změna podílu na hlasovacích právech a použití pojmu ‚kontrola‘ v § 23 (7) ZDP. Rovněž pro získání rozhodujícího vlivu je nutné získání určitého podílu na hlasovacích právech. Pro úplnost uvádíme, že pojem ‚kontrola‘ v 38na ZDP nelze vykládat jako ‚kontrolní činnost‘ ve smyslu následného dohledu a ověřování dodržování souladu skutečných postupů a činností při podnikání např. s právními předpisy, ale i se stanovami a pokyny valné hromady (srovnej s § 23 (7) ZDP), přestože bude prováděna společníkem.

Soud k tomu uvádí, že tento výklad se týká jiného ustanovení (§ 38na zákona o daních z příjmů), nicméně není ve zřejmém konfliktu s výkladem, který výše zaujaly finanční orgány i soud. Materiál odmítá chápání kontroly v užším smyslu a navrhuje definici v návaznosti na definici domněnek ovládnutí v obchodním zákoníku, popř. její odvození od možnosti kontroly nad společností na základě ovládací smlouvy či od podílu na hlasovacích

právech. Tyto možnosti sice v projednávaném případě nenastaly, ale soudem a finančními orgány přijatý výklad je nevylučuje.

59. Metodická pomůcka obsahuje jen obecný popis daňové problematiky korunových dluhopisů, proběhlých kurzů a základní judikatury, mimo jiné zmiňující potřebnost testovat spřízněnost pro každé zdaňovací období samostatně. Blíže informace použitelné v konkrétním případě dle soudu materiál však neobsahuje, a tak nemůže zakládat legitimní očekávání žalobkyně ani nemůže blíže přispět k právnímu výkladu sporných pojmů.
60. Metodický pokyn se věnuje zejména zjišťování poměru vlastního kapitálu a úvěrových finančních nástrojů, o kterém však není v projednávaném případě sporu. K otázce identifikace spojených osob uvádí na str. 17 příklady, které se identifikaci spojených osob věnují minimálně (konstruuje ji jako daný fakt, a to zpravidla s ohledem na kapitálovou účast). Ani tento materiál nemohl u žalobkyně vzbudit žádné legitimní očekávání.
61. Pokyn D-34 se dle informací ve svém úvodu týká oceňování transferů mezi spojenými osobami nejen mezi sdruženými podniky v přeshraničních vztazích, ale i v rámci tuzemských daňových subjektů. Nelze tedy přisvědčit žalovanému, že jde o pokyn zcela nesouvisející. Nicméně obsahuje zejména metodiky pro zjištění převodních cen, které nejsou pro projednávanou problematiku použitelné, neboť se nejedná o obchodování s komoditami, nýbrž o finanční nástroje – dluhopisy. Otázce kontroly se věnuje pouze povrchně s odkazem na výše citovanou základní judikaturu. Grafy v příloze znázorňující modelové situace kapitálové spojenosti osob nejsou pro projednávanou věc přiléhavé, neboť o kapitálovou spojenost se nejedná.
62. Naopak pokyn D-22 k § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů výslovně uvádí, že splnění podmínek uvedených v tomto ustanovení se posuzuje *v době uzavření smluvního vztahu*, přestože v průběhu trvání takto uzavřeného závazkového vztahu přestanou být smluvní strany osobami spojenými ve smyslu tohoto ustanovení. Soud má za to, že tento pokyn na situaci dopadá a řeší ji zcela v souladu s tím, jak finanční orgány postupovaly. I pokud by byly mezi jednotlivými zveřejněnými pokyny jisté rozpory, což soud nemá za prokázané, je zřejmé, že pokyn D-22 se projednávané problematiky týká nejužší a spornou otázku upravuje explicitně. Uvádí-li žalobkyně, že se pokyn D-22 zabývá pouze § 23 odst. 7 a neřeší § 25 odst. 1) písm. w) zákona o daních z příjmu, má samozřejmě pravdu. Nelze však opomíjet provázanost těchto ustanovení, a to jak faktickou, tak legislativně-technickou přes výslovný odkaz. Proto má soud na rozdíl od žalobkyně za to, že pokyn D-22 na způsob testování spojenosti osob pro test nízké kapitalizace dopadá.
63. Žalobkyně poukazuje též na stanovisko Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 12. 2021 (dále jen „stanovisko 1“), které na metodický dotaz uvedlo, že obecně akcionář s podílem menším než 25 %, který se pouze účastní hlasování valných hromad, není osobou podílející se na kontrole, *pokud ovšem není vliv uplatňován jiným způsobem*, tedy pokud tento akcionář *nemůže nějakou jinou formou rozhodovat o chování a jednání dané právnické osoby a takto ji ovlivňovat*. Toto stanovisko však není vzhledem k uvedeným douškám v žádném rozporu s výše uvedeným a finančními orgány zastávaným výkladem pojmu *účast na kontrole*. Účast na kontrole nezakládá samo o sobě postavení akcionáře, nýbrž akcionáře jednajícího ve shodě s ostatními akcionáři a držící dluhopisy, jak je popsáno výše.
64. Lze tedy shrnout, že soud nedospěl k závěru, že by finanční orgány jednaly v rozporu s relevantními metodickými materiály, které ani v žalobkyni nemohly vzbudit legitimní očekávání v jiný náhled na problematiku.

Předchozí daňové kontroly

65. Ve věci daňové kontroly společnosti Tipsport měl dle žalobkyně žalovaný dospět k závěru, že transformace měla ekonomický smysl a nákladové úroky považoval za daňově uznatelné. Daňová kontrola zdaňovacího období 2013 proběhla i u žalobkyně v neomezeném rozsahu a bez nálezu, přičemž podle programu kontroly se zaměřovala i na dluhopisy a úroky z nich. Není tedy možné pro zdaňovací období let 2015 a 2016 docházet k jiným závěrům. Popírá to princip právní jistoty, legitimního očekávání a nerespektuje překážku *rei iudicatae* (správně *rei administratae* – pozn. soudu).
66. Ze stručné zprávy o daňové kontrole u žalobkyně za období roku 2013 soud zjistil, že finanční orgány kontrolovaly mimo jiné rozhodnutí o emisních podmínkách dluhopisů včetně seznamu vlastníků a nebylo zjištěno krácení daňové povinnosti.
67. V bodu 50 rozsudku o zásahové žalobě soud uvedl: *„Žalobkyně dále namítá, že odůvodnění výzvy k podání dodatečného daňového přiznání je v rozporu s výsledky daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 2. 2013 do 31. 12. 2013, v rámci níž byly již předmětné dluhopisy a s nimi spojené úrokové náklady prověřovány, přičemž nebyly shledány nedostatky. Tím bylo žalobkyni založeno legitimní očekávání ve správnost jejího postupu při uplatňování úrokových nákladů, které bylo vydáním výzvy narušeno. Soud v první řadě poznamenává, že žalobkyně nedoložila ani netvrdila, že by jí žalovaný poskytl v průběhu předchozí daňové kontroly výslovné ujištění, že uplatnění úrokových nákladů souvisejících s předmětnými dluhopisy jako daňově účinných nákladů je oprávněné. Je obecně známou skutečností, že finanční orgány zpravidla takové „potvrzení“ při ukončení daňové kontroly, při níž nebyly zjištěny závady, neposkytují. I kdyby ale takové ujištění ze zprávy o daňové kontrole alespoň implicitně vyplývalo, nebylo by možné je považovat za závazné a do budoucna již nezměnitelné posouzení uznatelnosti úrokových nákladů. Žalovaný dal v tomto případě jasně a srozumitelně najevo v odůvodnění výzvy, že skutečnosti nově zjištěné v průběhu daňové kontroly společnosti TIPSPORT odůvodňují předpoklad, že může dojít k doměření daně. Prověření zákonnosti a oprávněnosti uplatněných nákladů přitom nemůže bránit pouhá skutečnost, že v daňové kontrole týkající se jiného zdaňovacího období žalovaný neučinil ve vztahu k těmž nákladům žádné konkrétní zjištění nezákonnosti. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že legitimní očekávání nemůže založit takový postup žalovaného, jímž by byl v rámci předchozí daňové kontroly aprobován postup žalobkyně, jenž by se následně ukázal jako rozporný s objektivním právem. Již z těchto důvodů nelze absenci kontrolních zjištění týkajících se předchozího zdaňovacího období přičítat takový zásadní význam, jak to činí žalobkyně.“*
68. Soud nemá důvod se od dříve vysloveného právního názoru ve stejné věci odchylovat. Lze dodat, že z dvoustránkové zprávy o daňové kontrole nevyplývají konkrétní prověřované okolnosti týkající se dluhopisů a podrobnosti či úvahy finančních orgánů, které by se jich týkaly. Z ničeho neplyne, že by se finanční orgány v minulosti konkrétně vyjádřily k oněm později sporným okolnostem vztahů, které se řeší v projednávané věci. Daňový subjekt se může spolehnout na postoj správního orgánu jen v případě, že jemu (nikoliv jiné společnosti – pozn. soudu) adresovaný akt výslovně hodnotí všechny podstatné skutkové okolnosti (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 Afs 204/2020-35, bod 43), čemuž zde tak nebylo. Neprověření či pouhé přehlédnutí určité skutečnosti, a tedy neposouzení právního vztahu, neznamená, že správce daně vše aproboval (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2020, č. j. 10 Afs 343/2019-49, bod 35 a judikaturu tam citovanou).

K aspektům účasti na kontrole

69. Jak již bylo řečeno, finanční orgány založily závěry o účasti akcionářů FO na kontrole žalobkyně na několika níže rozebíraných aspektech. Ty však nelze vytrhávat z kontextu a kouskovat způsobem, jak to při jejich rozporování činí žalobkyně. Závěry finančních orgánů jsou postaveny na vzájemné spojitosti všech těchto aspektů. Soud shrnuje, že jde jednak o účast na krocích nutných k umožnění transformace, vydání a nabytí dluhopisů v roce 2012 (viz body 83, 85, 88, 94 a 96 napadeného rozhodnutí), tehdejší a stále trvající přímý a nepřímý akcionářský vliv prostřednictvím jimi jmenovaných statutárních orgánů a trvající společný zájem na maximalizaci výnosů z dluhopisů při minimalizaci daňového zatížení (body 84 a 86 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně je společností s úzkým a stabilním okruhem akcionářů. Na kontrole se tak účastní všichni akcionáři FO kromě akcionáře PO, neboť velký počet členů tohoto spolku by byl překážkou schválení transformace, jak vyplývá z návrhu restrukturalizace, jejíž otevřeně deklarovaným cílem bylo zpeněžit hodnotu společností skupiny TIPSPORT, aniž by nad nimi akcionáři ztratili kontrolu a nařídili své podíly (bod 87, 90 a 93 a též bod 131 napadeného rozhodnutí). Podle stanov žalobkyně má každá akcie stejnou váhu při hlasování na valné hromadě, a tak není procentuální podíl rozhodující (bod 84 a též bod 119 napadeného rozhodnutí). Společně však akcionáři FO žalobkyně jednali ve shodě (body 72, 85, 87 a 124 napadeného rozhodnutí) a při transformaci ovlivnili a tuto možnost mají i nadále v posuzovaných zdaňovacích obdobích, což plyne jednak z trvajícího akcionářského vlivu a jednak z vlivu dluhového, díky kterému mají možnost okamžitého splacení nebo ovlivnění insolvenčního řízení z pozice věřitele a vlivu vyplývajícího z postavení schůze vlastníků dluhopisů podle § 21 a § 23 zákona č. 190/2004 Sb., o dluhopisech, ve znění rozhodném pro posuzovaná zdaňovací období (body 89, 90, 95, 97-100 napadeného rozhodnutí). Kontrolu finanční orgány dovozují i z deklarované loajality jednotlivých akcionářů FO, kteří jsou připraveni dluhopisy prodat a doplnit prostředky v případě velké prohry nebo vzniku legislativního požadavku na doplnění jistoty (bod 90).

Přímý akcionářský vliv

70. Žalobkyně argumentuje, že akcionáři mají podle českého korporálního práva oproti např. společníkům společnosti s ručením omezeným omezené právo na informace a vysvětlení. Soud souhlasí s tím, že právo na informace a vysvětlení podle § 357 a násl. zákona o obchodních korporacích samo o sobě jistě nepostačuje k závěru o účasti na kontrole společnosti. Nicméně znovu poukazuje, že v dané situaci nejde o jednotlivé právo jednotlivého akcionáře, ale o souhrnný vliv skupiny akcionářů dlouhodobě jednajících společně ve společném jednotném zájmu, jež mají akcionáři možnost uplatnit při využití komplexu svých akcionářských práv, mezi který se řadí též právo účastnit se valné hromady (viz § 353 zákona o obchodních korporacích), žádat vysvětlení (viz § 357 až § 360 zákona o obchodních korporacích), vznášet návrhy a protinavrhy (viz § 361 až § 364 zákona o obchodních korporacích) a především právo hlasovat na valné hromadě (§ 353 zákona o obchodních korporacích) – viz bod 125 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu sice nejsou akcionářská práva na informace a vysvětlení sama o sobě stěžejní, ale přispívají do celkové mozaiky. Stejně tak nelze izolovaně odkazovat na jednotlivé akcionáře, kteří by snad s ohledem na vysoký věk či nízký podíl nemohli fakticky samostatně vliv vykonávat. Tato argumentace se však opět mívá s odůvodněním postaveným na souhrnu více faktorů u akcionářů FO tvořící skupiny se shodným zájmem. Pokud žalobkyně v souvislosti s nesporným faktem, že podíl žádného z akcionářů nepřesahuje 20 %, resp. 25 % na základním kapitálu či hlasovacích právech, zmiňuje stanovisko 1, soud tuto námitku již vypořádal v bodě 63 tohoto rozsudku a žalovaný ostatně již též, a to v bodě 139 napadeného rozhodnutí.

Nepřímý akcionářský vliv

71. Žalobkyně též opakovaně namítá, že nemůže realizovat nepřímý vliv, protože členům představenstva není nikdo oprávněn udělovat pokyny týkající se obchodního vedení. Akcionáři mají ostatně možnost volit členy statutárního orgánu a nelze v tom spatřovat podíl na kontrole či vedení. Tyto námitky však již správně vypořádal žalovaný v bodě 136-137 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv např. rozhodnutí o financování společnosti je v rukou představenstva, je zjevné, že bez souhlasu akcionářů by k vydání dluhopisů (a též jejich nabytí právě akcionáři) nedošlo. V kontextu celé situace je pak zjevné, že přes nemožnost představenstvo formálně „úkolovat“ valnou hromadou, je žalobkyně v rukou svých akcionářů, kteří mají možnost případně „neposlušné“ představenstvo kdykoliv vyměnit. Skutečnost, že někteří akcionáři pro zvolení některých členů představenstva nehlasovali, nevyklučuje závěr o jednání akcionářů ve shodě, jak soud již uvedl výše. Opačný závěr by byl ostatně snadno zneužitelný, neboť by umožňoval skrytou dohodu akcionářů, že o některé méně důležité otázky, pro jejíž prosazení mají ostatní ve shodě jednající akcionáři dostatečnou většinu, se někdo z bloku postaví „na oko“ proti, aby tím znemožnil identifikaci ve shodě jednajících akcionářů.

Role akcionářů při transformaci

72. Jak již bylo řečeno, účast akcionářů FO na transformaci je popsána zejména v bodech 83, 85, 88, 94 a 96 napadeného rozhodnutí. Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že by zmínka o aktivní účasti akcionářů v bodě 90 napadeného rozhodnutí byla jakkoliv nejasná. Není též vůbec zřejmé, z jakého důvodu považuje tuto účast za nepodloženou, tedy které konkrétní prvky restrukturalizace, jak byly podrobně popsány již na str. 11 a násl. zprávy o daňové kontrole, má za nepodložené. V průběhu daňové kontroly byly předloženy např. smlouvy o úplatném převodu cenných papírů a o započtení pohledávek, smlouvy o upsání a splácení dluhopisů, zápisy ze zasedání valných hromad, notářské zápisy atp. Úkolem soudu však není procházet veškerá obsáhlá zjištění finančních orgánů a ověřovat podklady, pokud žalobkyně konkrétně neoznačí zjištění, která rozporuje.
73. Žalobkyně opakovaně poukazuje na to, že dědicové XY v roce 2012 nebyli akcionáři a žádnou roli v transformaci nehráli. V tomto směru však soud souhlasí s odpovědí žalovaného na tuto námitku, jak je uvedena v bodě 153 napadeného rozhodnutí, tedy že „[v] případě úmrtí jednoho akcionáře a následnému zdědění jeho podílů třemi dědici, se však stále jedná o stejný závazkový smluvní vztah oné původní osoby, nikoliv o prodej třetí osobě“. Soud souhlasí i s bodem 95 napadeného rozhodnutí, tedy že „v daném případě nejde pouze o hlasování na jedné valné hromadě, které se zesnulý majitel dluhopisů a původní akcionář zúčastnil, ale jde především o existenci a dovození existující a trvající významné schopnosti ovlivnění odvolatele ze strany dědiců, a to jednak s ohledem na jimi držené dluhopisy, ale také s ohledem na jejich akciový podíl, který rovněž zdědili. Mohou tak svůj vliv vykonávat nejen prostřednictvím valné hromady, ale také prostřednictvím významného dluhového vztahu.“ To je v souladu s výše podaným výkladem. Žalovaný nevychází z dovození jinak spojených osob výlučně z důvodu samotné realizace restrukturalizace skupiny TIPSPORT v roce 2012, ale dovozuje reálnou schopnost akcionářů ovlivňovat žalobkyni přímo i nepřímo z důvodu trvající existence akciového podílu v kombinaci s držbou dluhopisů v posuzovaných zdaňovacích obdobích. Soud dodává, že i u dědiců XY jakožto jeho právních nástupců trvá společný záměr s ostatními akcionáři FO na daňově výhodném inkasu úroků vyplývajících z trvání dluhového vztahu.

Otevřeně deklarovaný cíl restrukturalizace

74. Jak je uvedeno i v žalobě, návrh restrukturalizace zpracovaný Ing. B. uváděl, že akcionáři požadovali „zpeněžit hodnotu společnosti, aniž by nad nimi ztratili kontrolu a aniž by nařídili své akciové podíly“. Žalobkyně argumentuje, že kontrolou zde bylo míněno právo na účast na valné hromadě jakožto nejvyšším orgánu společnosti, nikoliv termín použitý v zákoně o daních z příjmů. To však není podstatné, a i proto finanční orgány správně neprovedly výsledek Ing. B. k objasnění jeho tehdejšího formulačního úmyslu (srov. body 180 a 181 napadeného rozhodnutí). Žalovaný totiž nezakládá své závěry na konkrétním slově, nýbrž mj. na chápání celkového společného záměru akcionářů, kteří slovy správce daně „prodali akcie sami sobě“ a v souvislosti s tím obdrželi dluhopisy, čímž mimo jiné zapříčinili zásadní pokles hodnoty vlastního kapitálu žalobkyně. Je evidentní, že bez ohledu na to, jaký termín byl v návrhu použit, uvedený společný postup svědčí závěrům, že akcionáři FO vykonávali v roce 2012 nad žalobkyní kontrolu, na čemž se v posuzovaných zdaňovacích obdobích nic nezměnilo.

Deklarovaná míra loajality jednotlivých akcionářů a majitelů dluhopisů

75. Žalobkyně v daňovém řízení uváděla, že majitelé dluhopisů jsou připraveni dluhopisy v případě velké prohry nebo legislativního požadavku na zvýšení základního kapitálu rychle prodat. To dle ní nepředstavuje loajalitu vůči společnosti. Akcionáři by tak činili ve vlastním zájmu za účelem zabránění znehodnocení vlastní investice. To vyplývá z vyjádření akcionářů zaznamenaných ve formě notářských zápisů, neboť žalovaný odmítl provést jejich výsledek. Žalobkyně též namítá, že z loajality nelze vyvozovat kontrolu.
76. Žalovaný notářské zápisy zachycující v podstatě shodné „výsledky“ akcionářů provedené v režii žalobkyně zhodnotil v bodech 178 a 179 napadeného rozhodnutí. Přistoupil k nim správně jako k listinným důkazům a pro nadbytečnost odmítl akcionáře sám vyslýchat. Dospěl k závěru, že akcionáři shodně tvrdí to, co uvádí v předchozím odstavci žalobkyně.
77. Soud má předně ve shodě s žalovaným za to, že existují jednodušší a spolehlivější cesty, jak v případě potřeby zvýšit kapitalizaci nebo cash flow společnosti (zejm. vložení dividend zpět do společnosti, zvýšení základního kapitálu prostřednictvím nerozděleného zisku apod.) a že deklarované cíle jsou problematické s ohledem na nejistou likviditu dluhopisů v případě, pokud by se jejich emitent dostal do problémů. Navíc akcionáři nemají žádnou vynutitelnou povinnost dluhopisy skutečně prodat a není vyloučeno, že pokud by „šlo do tuhého“, upřednostnili by vlastní zájmy před zájmy žalobkyně. Pokud by například vyhodnotili, že je žalobkyně v takové situaci, že jí již „není pomoci“, bylo by zcela racionální neprohlubovat ztrátu z investice a ponechat si případný výtěžek z prodeje dluhopisů (pokud by se je vůbec v takové situaci podařilo zpeněžit) pro sebe.
78. Lze však uzavřít, že akcionáři shodně tvrdí, že jsou připraveni žalobkyni vypomáhat. Tato společná deklarace (ať už jde o výraz loajality, jak tvrdí žalovaný, nebo vlastních zájmů akcionářů, jak tvrdí žalobkyně) však skutečně svědčí o vzájemné koordinaci a trvání stavu jednání ve shodě. Ze samotné loajality skutečně nelze vyvozovat kontrolu, nýbrž žalovaný společně deklarovaný záměr (opět) hodnotil jen jako jeden z prvků, který k závěru o trvání účasti na kontrole přispěl.

Dluhový vztah

79. Žalobkyně též zpochybňuje význam dluhového vztahu. Vlastníci dluhopisů jsou nezajištěnými věřiteli. Schůze vlastníků dluhopisů rozhoduje pouze o průběhu

dluhopisového vztahu, nepůsobí dovnitř dlužníka. Vliv případného významného věřitele není relevantní pro existenci kontroly. Emisní podmínky umožňují předčasné splacení jen na základě rozhodnutí emitenta, nikoliv věřitele. V insolvenčním řízení nemají majitelé dluhopisů žádné zvláštní postavení a úroky přirostlé či splatné po rozhodnutí o úpadku jsou z uspokojení dokonce vyloučeny. Postavení majitelů dluhopisů je tedy slabší, neboť budou uspokojeni až po zajištěných věřitelích a věřitelích s přednostními pohledávkami. V posuzovaných zdaňovacích obdobích ostatně žalobkyně nebyla v insolvenčním řízení. Z teoretické možnosti, která nemusí nastat, nelze dovozovat stav ovlivnění. Je navíc běžné, že u běžného úvěru má úvěrující banka částečný vliv na fungování dlužníka, což přitom nevede k testování úroků z bankovních úvěrů z důvodů nízké kapitalizace. Žalovaný přitom odmítl provádět dokazování ke standardním úvěrovým podmínkám limitujícím využití finančních prostředků, výplatu dividend, minimální zůstatek na účtech atp.

80. Žalobkynina argumentace se nicméně míjí s důvody, na kterých stojí napadené rozhodnutí. Žalovaný zejména v bodech 99 a 100 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že existence významného vztahu ovlivnění majitelů dluhopisů vyplývá *přímo ze zákona o dluhopisech*.
81. Podle § 21 odst. 1 zákona o dluhopisech platilo, že emitent bez zbytečného odkladu svolá schůzi vlastníků v případě
- a) návrhu změn emisních podmínek, pokud se její souhlas ke změně emisních podmínek vyžaduje,
  - b) návrhu na přeměnu emitenta,
  - c) návrhu na uzavření smlouvy, na jejímž základě dochází k dispozici s obchodním závodem nebo jeho částí, bez ohledu na to, kterou smluvní stranou emitent je, za předpokladu, že může být ohroženo řádné a včasné splacení dluhopisu nebo vyplacení výnosu dluhopisu,*
  - d) je-li v prodlení s uspokojením práv spojených s jím vydanými dluhopisy déle než 7 dní ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno,
  - e) návrhu o podání žádosti o vyřazení dluhopisů z obchodování na evropském regulovaném trhu (...),
  - f) změn, které mohou významně zhoršit jeho schopnost plnit dluhy vyplývající z jím vydaných dluhopisů (dále jen "změny zásadní povahy"),* nebo
  - g) dalších změn, které vymezují emisní podmínky,

Podle odst. 2 a 3 citovaného ustanovení je schůzi oprávněn svolat i vlastník dluhopisu a emitent je povinen poskytnout informace nezbytné k jejímu rozhodnutí. Podle odst. 7 v emisních podmínkách lze okruh změn zásadní povahy uvedených v odstavci 1 písm. b) až f) upravit odchýlně (k tomu soud uvádí, že ve spisu obsažené emisní podmínky, schválené Českou národní bankou dne 20. 7. 2012, žádné odchylky od okruhu změn zásadní povahy neobsahují a ani to žalobkyně netvrdí).

82. Podle § 23 odst. 4 zákona o dluhopisech platilo, že schůze vlastníků rozhoduje prostou většinou hlasů přítomných vlastníků dluhopisů. Počet hlasů každého vlastníka dluhopisu odpovídá jeho podílu na celkové jmenovité hodnotě nesplacené části emise dluhopisů. Ke změně emisních podmínek, doplnku dluhopisového programu nebo k ustavení a odvolání společného zástupce vlastníků dluhopisů je nutný souhlas tří čtvrtin hlasů přítomných vlastníků dluhopisů.

Podle odst. 5 pak platilo, že jestliže schůze vlastníků souhlasila se změnami zásadní povahy, může *osoba, která byla vlastníkem dluhopisu k rozhodnému dni pro účast na schůzi vlastníků a podle zápisu hlasovala na schůzi proti návrhu nebo se schůze nezúčastnila, požádat o předčasné splacení jmenovité hodnoty dluhopisu včetně poměrného výnosu*. Byl-li výnos určen rozdílem mezi jmenovitou hodnotou dluhopisu a jeho nižším emisním kurzem [§ 16 písm. b)], je emitent povinen splatit vlastníků dluhopisů emisní kurz a poměrný výnos. Žádost o předčasné splacení musí být podána do 30 dnů od zpřístupnění usnesení schůze vlastníků nebo společné schůze vlastníků podle odstavce 7. Po uplynutí této lhůty právo na splacení zaniká. Emitent je povinen vyplatit tuto částku do 30 dnů od doručení žádosti způsobem a na místě, které pro splacení dluhopisu stanoví emisní podmínky.

Podle odst. 6 *nesouhlasí-li schůze vlastníků se změnami zásadní povahy uvedenými v § 21 odst. 1 písm. b) až g), může současně rozhodnout, že pokud bude emitent postupovat v rozporu s jejím usnesením, je povinen předčasně splatit vlastníků dluhopisů, kteří o to požádají, jejich jmenovitou hodnotu včetně poměrného výnosu*; byl-li výnos určen rozdílem mezi jmenovitou hodnotou dluhopisu a jeho nižším emisním kurzem [§ 16 písm. b)], je emitent povinen splatit vlastníků dluhopisů na jejich žádost emisní kurz a poměrný výnos. Emitent je povinen tak učinit způsobem a na místě, které pro splacení dluhopisu stanoví emisní podmínky, nejpozději do 30 dnů ode dne doručení žádosti o předčasné splacení.

83. Z uvedeného vyplývá, že majitelé dluhopisů jakožto skupina jednající ve shodě měla vliv na zásadní rozhodnutí ovlivňující nejen dluhopisový vztah, jak tvrdí žalobkyně, ale též zásadní rozhodnutí ve společnosti, jako je dispozice s obchodním závodem a další zásadní změny. V případě nesouhlasu s prosazenou změnou má pak vlastník dluhopisu právo požadovat nejen předčasné splacení, nýbrž i poměrný výnos. Je tedy zcela správné zdůvodnění, že i z (tohoto konkrétního) dluhového vztahu vyplývá možnost významného ovlivnění žalobkyně. Na tento závěr nemá vliv skutečnost, že majitelé dluhopisů nemají právo bez dalšího požadovat předčasné splacení dluhopisu, nýbrž že o tom musí rozhodnout emitent, jak je uvedeno v bodu 5.3. emisních podmínek. Tak jako tak jde o významnou „páku“, která je v rukou majitelů dluhopisů.
84. Skutečně nepřiléhavé je srovnání s postavením úvěrových bank, které nepopíratelně mají na chování úvěrovaného prostřednictvím úvěrových podmínek a svého faktického postavení mnohdy nezanedbatelný vliv. Právní úprava pro takový vliv nevyžaduje test nízké kapitalizace, a to proto, že vliv vzniká až uzavřením úvěrového vztahu, do kterého zpravidla vstupují nezávislé – vzájemně neovlivněné – subjekty z nutnosti, a proto není potřeba vyšší ochrany před daňovou optimalizací jako v případě ovlivněných subjektů, které mohou lehce vstupovat do dluhových vztahů i tehdy, není-li to pro ně výhodné i z jiného než čistě daňového hlediska. V posuzovaném případě je dluhový vztah opět jen jedním kamínkem v celé mozaice, která svědčí o účasti na kontrole. Proto byl skutečně bezpředmětný výslech členů představenstev žalobkyní jmenovaných bank, neboť obvyklá praxe úvěrových podmínek není v daném případě relevantní (bod 182 napadeného rozhodnutí).
85. Pokud jde o otázku vlivu v případném insolvenčním řízení, žalobkyni lze přisvědčit, že s ohledem na skutečnost, že žádné takové řízení neprobíhalo, je tento aspekt skutečně zanedbatelný. Finančním orgánům je v této otázce možno dát za pravdu jen v tom smyslu, že postavení majitelů dluhopisů jakožto věřitelů „běžných“ nezajištěných pohledávek v případném insolvenčním řízení je zajisté silnější než postavení pouhých akcionářů. Na přesvědčivosti a kompletnosti závěrů o existenci účasti na kontrole žalobkyně v době vydání dluhopisů i v posuzovaných zdaňovacích obdobích, to však nic nemění.

*Dokazování**Důkazní břemeno*

86. Účastníci se shodují na tom, že prokazování spojenosti osob ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů je úkolem finančních orgánů (srov. bod 119 žaloby a např. body 49 a 153 napadeného rozhodnutí). To je v souladu s jimi uváděnou judikaturou a finanční orgány tak i postupovaly. Poukazuje-li žalobkyně v bodu 119 žaloby na vyjádření správce daně, podle kterého žalobkyně neprokázala oprávněnost uplatnění příslušných částek, vztahuje se to k otázce ekonomické racionality emise dluhopisů, kterou sice daňové orgány zpochybnily, ale odepření daňové uznatelnosti těchto částek na ní nezaložily (viz str. 87 zprávy o daňové kontrole). Zcela bez významu pro zákonnost napadeného rozhodnutí je pak odůvodnění žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k vyřízení žalobkynina odvolání. Zmínil-li v ní žalovaný neunesení důkazního břemene žalobkyně, mohlo to být parafrází výše citované zprávy o daňové kontrole, nebo nedostatečným nastudováním spisu v době podávání této žádosti. Podstatné je však to, že se uvedené zdůvodnění nijak neprojevovalo v napadeném rozhodnutí, které je předmětem přezkumu.
87. Žalobkyně dále brojí proti neprovedení jí navrhovaných důkazů, kterými hodlala zpochybnit závěry učiněné správcem daně. K otázce dokazování soud připomíná, že daňové orgány nejsou vázány důkazními návrhy daňového subjektu, nemusí tedy provést všechny daňovým subjektem navržené důkazy. V takovém případě však musí zdůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupily. Dle ustálené judikatury lze provedení důkazu odmítnout, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, *nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost*, anebo je *nadbytečný*, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03). Neprovedení důkazu však musí daňové orgány v každém případě řádně odůvodnit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014-21, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 Afs 35/2016-43, a nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14).

Znalecké posudky

88. Soud předně uvádí, že se ztotožňuje s hodnocením znaleckých posudků, jak jej provedly finanční orgány. Z provedených výsledků zpracovatelů zůstávají některé otázky zodpovězeny nepřesvědčivě a u některých znalců je pak dána pochybnost ohledně jejich nepodjatosti (viz výše provedená rekapitulace správního spisu). Je však potřeba zopakovat, že znalecké posudky byly využity zejména pro účely posouzení ekonomické racionality transformace a vydání dluhopisů (ve vztahu k níž žalobkyni tížilo důkazní břemeno), na níž nakonec finanční orgány své závěry nezaložily. Použily-li někde odpovědi znalců jako důkaz na podporu svých závěrů o propojenosti osob, jde o argumenty podpůrné a nelze v tomto použití „odmítnutých“ znaleckých posudků spatřovat vnitřní rozpornost, jak tvrdí žalobkyně. Šlo však především o hodnocení jejich výsledků (viz např. bod 69 a násl. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný rozebírá odpovědi Ing. XXX zmiňující vliv akcionářů). Dále je třeba uvést, že finanční orgány disponují odborností k posouzení mnohého z materie, kterou se znalecké posudky zabývaly. Jakkoliv nemusí být nadány kvalifikací např. k výpočtům a posuzování výkonnosti podniku a jeho oceňování apod., zajisté jsou schopny posoudit zakladatelské právní jednání z hlediska nastavení *corporate*

governance. V tomto ohledu nejde o otázku odbornou, nýbrž o otázku právního hodnocení (srov. shodně bod 177 napadeného rozhodnutí *in fine*). Úkolem správních orgánů tedy bylo jen vypořádat se s argumentací uvedenou ve znaleckých posudcích, což obsáhle učinily jak ve zprávě o daňové kontrole, tak v napadeném rozhodnutí.

89. Žalobkyně v odvolacím řízení předložila v reakci na seznámení se zjištěnými skutečnostmi (viz str. 24 podání ze dne 29. 7. 2022) vyjádření zpracovatelů jednotlivých znaleckých posudků k argumentům finančních orgánů (dokumenty ze dne 15. 7. 2022, 20. 7. 2022 a 22. 7. 2022), která měla potvrzovat, že se znalecké posudky vůbec nezabývají skutečností, zda byl každý jednotlivý akcionář jinak spojenou osobou s žalobkyní ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Žalovaný tyto dokumenty reflektoval jen v bodě 9 napadeného rozhodnutí a výslovně se jimi blíže nezabýval. V napadeném rozhodnutí se však nikde neuvádí, že by se znalecké posudky otázkou spojenosti osob ve smyslu citovaného ustanovení zabývaly. Nezabýval se jimi v tomto znění ostatně ani žalovaný, což ani nebylo potřeba.
90. Uvedl-li žalovaný v bodě 90 napadeného rozhodnutí po uvedení výše podrobně rozebraných aspektů kontroly (přímý a nepřímý akcionářský vliv atp.), že „výše uvedené skutečnosti byly potvrzeny jak předloženými znaleckými posudky, tak i výsledky jednotlivých znalců v průběhu daňové kontroly“, nelze to v kontextu zbytku napadeného rozhodnutí chápat tak, že by znalecké posudky docházely ke stejným závěrům, jako správce daně, ale naopak tak, že správce daně ke svým závěrům dospěl (také) na základě skutečností, o kterých pojednávaly znalecké posudky. Tyto skutečnosti však nikdy nebyly mezi stranami sporné – ze znaleckých posudků žalovaný vycházel zejména při popisu průběhu transformace. V bodech 120-121 pak žalovaný poukazuje na to, že znalecké posudky operují s termínem přímého akcionářského vlivu a činí tak za pomoci citací z nich. Nezpochybňuje tím však to, že se danou otázkou znalci nezabývali z hlediska spojenosti osob.
91. Jakkoliv by soud považoval za vhodnější podrobnější vypořádání těchto důkazních návrhů, z výše uvedeného je zjevné, že jde o návrh nerelevantní, neboť brojí proti interpretaci, kterou finanční orgány neučinily. Bylo by přehnaným formalismem vyvozovat z tohoto dílčího nedostatku přísné závěry, pakliže je jisté, že by ani jeho napravení na výsledku nic nemohlo změnit. *A maiori ad minus* tak lze jako dostatečnou přijmout argumentaci uvedenou v bodě 176 napadeného rozhodnutí vztahující se k zamítnutí návrhu na provedení svědeckých výpovědí. Žalovaný zde uvedl, že správce daně jim vyhověl tehdy, pokud je považoval pro daný případ za relevantní, přičemž provedl svědecké výsledky znalců za účelem odstranění pochybností a nesrovnalostí vztahujících se k předloženým znaleckým posudkům (tj. výslech autora znaleckého posudku VŠE Ing. XXX, Ph.D. ze dne 30. 7. 2019, viz str. 49-58 zprávy o daňové kontrole; autora znaleckého posudku APELEN Ing. Mgr. YYY ze dne 13. 9. 2019, viz str. 37-48 zprávy o daňové kontrole a zpracovatelů znaleckého posudku VŠTE ze dne 16. 12. 2019, viz str. 22-36 zprávy o daňové kontrole), přičemž s vyhodnocením znaleckých posudků provedených správcem daně se žalovaný plně ztotožnil.
92. Soud neshledává, že by zde byl nesoulad mezi znaleckými posudky a zjištěným skutkovým stavem. Žalobkyně jim přikládá zjevně větší význam, než jaký ve skutečnosti mají. Rovněž nesprávně dovozuje, že pro ni negativní závěry vychází přímo ze znaleckých posudků, což však finanční orgány netvrdí. Za těchto okolností má soud v souladu s žalovaným za to, že jakákoliv další interpretace či upřesňování významu znaleckých posudků byla zcela zbytečná a to, že žalovaný neprováděl další dokazování (jak písemnými stanovisky zpracovatelů znaleckých posudků, tak případně výsledky jejich autorů), bylo zcela v pořádku.

Právní stanoviska

93. Žalobkyně namítá též to, že se žalovaný nezabýval právními stanovisky Advokátní kanceláře Chrenek, Kotrba spol. s r. o. a PRK Partners s.r.o., která předkládal na podporu své argumentace, že z jednání akcionářů nelze dovozovat výkon kontroly a že emisní podmínky vylučují možnost předčasného splacení na žádost držitele dluhopisu, neumožňují podílet se na kontrole ani ovlivňovat chování žalobkyně a že z jednání akcionářů nelze dovozovat jednání ve shodě.
94. Žalovaný je v bodě 177 napadeného rozhodnutí zhodnotil jako listinný důkaz soukromé povahy. Uvedl, že žalobkyně „staví především odvolací řízení do roviny ‚bitvy odborných stanovisek‘, ovšem zcela opomíjí to, že daňové orgány si předmětnou otázku mohly posoudit samy, neboť k tomu disponují svou kompetencí a erudicí, odborná posouzení ke svým závěrům vůbec nepotřebovaly. Daňové orgány totiž vykonávají ze zákona mj. správu daní (§ 7 a § 10 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky), k čemuž jsou vybaveny odborným aparátem, a jsou tedy v zásadě schopni příslušnou otázku posoudit.“ V tomto ohledu se soud s žalovaným zcela ztotožňuje, neboť uvedená dobrozdání advokátů v podstatě nemají žádný důkazní potenciál – jedná se toliko o jejich odborný názor – nikoliv nutně správný. Úkolem daňových orgánů je tedy především reagovat na argumentaci v nich uvedenou, popř. proti ní postavit svůj vlastní ucelený argumentační systém. To žalovaný učinil, neboť veškerými žalobkyní nastíněnými otázkami se v napadeném rozhodnutí zhusta zabýval. Žalobkyně ani nenamítá, že by snad konkrétní argumenty zůstaly nezodpovězeny. Uvedl-li žalovaný, že stanoviska se týkají pojmů „ovlivnění“ a „ovládání“, ačkoliv se týkají i dalších souvisejících otázek, nelze z toho dovozovat, že by se žalovaný obsahem stanovisek nezabýval.

Výsledky svědků

95. Žalobkyně brojí i proti postupu finančních orgánů ve vztahu k návrhům na výslech jejich akcionářů jako svědků. Těmi se žalovaný zabýval v bodě 175 napadeného rozhodnutí a uzavřel, že skutkový stav má za dostatečně prokázaný z výsledků znalců a jednoho z akcionářů Ing. ZZZ. Ten uvedl, že se jako akcionář na transformaci podílel pouze tím, že schválil návrh představenstva na změnu vertikální struktury skupiny TIPSPORT na strukturu horizontální. Žalobkyně dodala, že pokud též uvedl, že se zúčastnil diskusí na toto téma s jednotlivými akcionáři i managementem (viz bod 96 napadeného rozhodnutí), bylo tomu proto, že byl členem dozorčí rady společnosti TipSport. Svědek též uvedl: „Můžu říci, že jsem diskutoval o svém rozhodnutí i s jinými akcionáři a snažil se jim vysvětlit, v případě, že nerozuměli, správnost mého rozhodnutí.“ Žalobkyně netvrdí, že to svědek neřekl a v uvedení fragmentů výsledku do napadeného rozhodnutí soud nespatřuje žádný rozpor ani desinterpretaci. Současně soud souhlasí s tím, že výslech všech akcionářů by byl nadbytečný, neboť podstatné okolnosti svědčící o vztahu ovlivnění vyplývají spíše z nesporných skutečností týkajících se průběhu transformace, nikoliv ze subjektivního postoje akcionářů, který by mohli sdělit u výslechu.
96. Žalobkyní předložené „náhradní soukromé výsledky“ těchto akcionářů zaznamenané ve formě notářských zápisů žalovaný akceptoval jako listinné důkazy, přičemž však dospěl k tomu, že nevyvracejí závěry o spojenosti osob. Poukázal při tom na účelovost postupu a „vykonstruovanost otázek“. Soud uvedené hodnotí v kontextu dalších skutečností, na kterých žalovaný postavil své závěry. Tyto skutečně nejsou opačnými tvrzeními akcionářů vyvráceny. Skutečnost, že byla tato tvrzení uvedena ve veřejné listině, totiž ještě neznamená, že se jimi prokazují skutečnosti, které žalobkyně ve shodně s akcionáři tvrdí. Žalovaný

netvrdí, že akcionáři neřekli to, co je v notářských zápisech zaznamenáno. Není však pravdou, že by samotná tvrzení z úst akcionářů, že nejednali ve vzájemném srozumění s ostatními akcionáři, *prokazovala*, že akcionáři ve shodě nejednali a žalobkyni neovlivňovali. To je otázka posouzení faktických možností a kroků, nikoliv jejich deklarací. Jak soud již uvedl v bodě 77 tohoto rozsudku, ve kterém se též vyjádřil k otázce tvrzené loajality a připravenosti prodat dluhopisy, již samotná skutečnost koordinovaného podání shodných „výpovědí“ před notářem svědčí spíše o vzájemné koordinaci těchto osob než o opaku.

97. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně nesouhlasí ani s neprovedením výsledku autora návrhu restrukturalizace Ing. B. a členů představenstev bank, ke kterým se již soud vyjádřil výše v bodě 84 tohoto rozsudku.

Důsledek nezákonně vedené daňové kontroly za jiné zdaňovací období

98. Žalobkyně též namítala, že vedení daňové kontroly pro zdaňovací období 2014, které rozsudek o zásahové žalobě označil za nezákonné z důvodů prekluze, zatížilo nezákonností též ostatní zdaňovací období, resp. že důkazní prostředky v daňové kontrole získané jsou nezákonné. V tom ji však nelze přisvědčit. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 Afs 19/2010-115, sama skutečnost, že již došlo k prekluzi práva daň (dodatečně) doměřit, ještě neznamená, že úkony v rámci této kontroly provedené v souvislosti s prekludovanými zdaňovacími obdobími jsou *per se* nezákonné a nelze s nimi spojovat žádné důsledky, a to ani za situace, kdy mají relevanci pro další (neprekludovaná) období. Nejedná se přitom o případ, který byl řešen Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 29/05, kde byly vůči daňovému subjektu vyvozovány konsekvence proto, že neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k již prekludovanému období. V daném případě důkazní břemeno tížilo finanční orgány. Žalobkyně nepoukázala na žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o porušení jejich práv v průběhu vedených řízení a postupů.

Další procesní námítky

99. Žalobkyně závěrem žaloby namítá, že z celého postupu finančních orgánů je evidentní snaha doměřit daň. Dovojuje to jednak z nezákonně vedené daňové kontroly zdaňovacího období roku 2014, z odlišného náhledu na problematiku ve zdaňovacím období roku 2013, vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání před ukončením dokazování u společnosti Tipsport (předjímající, že tato společnost neunesla důkazní břemeno ohledně podmínek uznatelnosti úroků z dluhopisů) ač součástí spisu nebyly podklady vydání výzev odůvodňující a z překvapivé změny právního důvodu odepření daňové uznatelnosti úrokových nákladů.
100. Jakkoliv lze souhlasit s žalobkyní, že uvedené okolnosti nejsou žádoucí, nelze je vnímat jako účelovou snahu doměřit daň ani jako vady, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně ani netvrdí, jakým způsobem se dotkly jejich procesních práv takovým způsobem, že by neměla v odvolacím řízení možnost nápravy. V dané věci jde o komplikovanou právní problematiku s přesahem daňového práva do práva obchodních korporací, finančních instrumentů, přeměn obchodních společností atp. Některé otázky nebyly v době vedení řízení judikatorně vyřešeny, některé jsou ostatně v řešení doposud. Je proto pochopitelné, že se názor finančních orgánů vyvíjel a tím pádem byl jejich postup méně přímočarý, než jak by tomu mohlo být v jednodušších věcech.

101. Nutno dodat, že k celkové složitosti a délce postupů finančních orgánů přispěla samotná žalobkyně, která plně využívala svých práv zejména uplatňováním mnohdy velmi rozsáhlých podání. I tím lze ostatně vysvětlit podstatné rozšíření zprávy o daňové kontrole oproti výsledku kontrolního zjištění (vyjádření žalobkyně k němu mělo 71 stran). Jak již bylo řečeno, žalobkyně měla možnost s doplněnou argumentací správce daně polemizovat v odvolacím řízení, kterou též bohatě využila. Soud tedy neshledal v postupu správce daně v souvislosti s projednáním výsledku kontrolního zjištění a vydání zprávy o daňové kontrole nic, co by bylo důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

102. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
103. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2025

Kryštof Horn v. r.
pověřený člen senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Předsedkyně senátu Lenka Bursíková, která se podílela na přijetí rozhodnutí, byla v době dokončení písemného vyhotovení rozsudku dočasně přidělena k Nejvyššímu správnímu soudu, a nemohla je tedy podepsat. Podle § 158 odst. 1 věty druhé zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, použitého v souladu s § 64 s. ř. s., nemůže-li písemné nebo elektronické vyhotovení rozsudku podepsat předseda senátu, podepíše je jiný člen senátu, a rozhodl-li samosoudce, jiný předsedou soudu pověřený soudce; důvod se na písemném vyhotovení poznamená.